

Bổn Tọa Vì Nam Chính Lo Nát Tâm

Contents

Bổn Tọa Vì Nam Chính Lo Nát Tâm	1
1. Chương 1: Cứu Vớt Người Bằng Cách Nào Đây, Nhân Vật Chính Của Ta Ơi?	1
2. Chương 2: Nhân Vật Chính Không Có Chút Lòng Cầu Tiến Nào	3
3. Chương 3: Nhân Vật Chính Cùng Nữ Phụ Nói Chuyện Yêu Đường	4
4. Chương 4: Phương Thức Sỉ Nhục Nam Chính Chính Xác	6
5. Chương 5: Lão Đánh Xe Ngựa Dẫn Lối Cho Ta	8
6. Chương 6: Bàn Tay Tội Lỗi Của Bổn Tọa Hướng Về Phía Nhân Vật Chính	10
7. Chương 7: Bị Trường Thương Đâm Thành Vết Thương	11
8. Chương 8: Hoàng Đế Nhỏ Đòi Quân Lâm Thiên Hạ	14
9. Chương 9: Đông Phương Khanh Ngạn, Bổn Tọa Và Người Không Đội Trời Chung!	16
10. Chương 10: Hiếm Khi Có Được Một Lần Nhân Vật Chính Muốn Ám Sát Bổn Tọa	18
11. Chương 11: Nhân Vật Chính, Người Là Yêu Tinh Nhỏ Chuyên Làm Phiền Người Khác	21
12. Chương 12: Bổn Tọa Rơi Xuống Giọt Lệ Khuất Nhục	23
13. Chương 13: Canh Cá Uống Rất Ngon	25
14. Chương 14: Kết: Thiên Đạo Luôn Có Luân Hồi, Trời Xanh Chẳng Tha Cho Ai	27
15. Chương 15: Ngoại Truyện: Động Đình Thái Cực, Loạn Hoa Tiệm Dục Mê Nhân Nhân	28

Bổn Tọa Vì Nam Chính Lo Nát Tâm

Giới thiệu

Thể loại: Truyện ngắn, ngôn ngữ bạch thoại, niên hạ, 1×1, HEEditor: Nhà LáCầu chuyện ngắn kể về mối tình của một tiểu cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-toa-vi-nam-chinh-lo-nat-tam>

1. Chương 1: Cứu Vớt Người Bằng Cách Nào Đây, Nhân Vật Chính Của Ta Ơi?

Bổn tọa gần đây mới lập một tài khoản trò chơi RPG “Tiểu Ngạo Vạn Thế” vào vai BOSS phản diện.

(RPG: Role-playing Game, trò chơi nhập vai)

Trò “Tiểu Ngạo Vạn Thế” này quy trình cụ thể vẫn giống khuôn sáo cũ, tình tiết đơn giản là nhân vật chính, một thiếu niên khôn ngoan bị giết sạch cả nhà/sư phụ/nàng thanh mai trúc mã, bắt khuất không chịu khuất nhục nhấc thanh kiếm lên, một đường đánh quái thắng cấp giết BOSS, leo tới đỉnh xưng thần xưng bá báo thù/cứu vớt thế giới.

Trên đường hắn sẽ không ngừng bị bổn tọa dùng các cách giết chết đồng bạn, dả kích tự tôn, sỉ nhục nhân cách để khơi dậy ý chí chiến đấu, cuối cùng đánh bại rồi thủ tiêu bổn tọa, trò chơi thuận lợi kết thúc, nói lời từ biệt cùng nhân vật chính sau đó bổn tọa lại tiếp tục ngênh đón vị nhân vật chính tiếp theo.

Đừng có hỏi bốn tọa vì sao chịu làm bé ngoan để bị giết, mi đã gặp qua quyển tiểu thuyết nào trong đó BOSS có thể thành công giết nhân vật chính hay chưa? BOSS suýt chút nữa tiêu diệt nhân vật chính gì gì đó đều là giả tạo hết, tuyệt đối đừng có mà để bị lừa.

Kỳ thật ta đảm đương nhân vật phản diện nào có dễ dàng gì, nhân vật chính không tìm được manh mối bốn tọa lại phải lặn lội chỉ điểm, nhân vật chính sắp chết bốn tọa lại phải nhiều lời vô nghĩa để hấn tung đại chiêu hoặc chạy trốn, hơn nữa mỗi lần đều phải nghĩ cách bị giết khác nhau mới không để lộ ra sơ hở.

Nghe nói dạo gần đây mới ra thể loại truyện xuyên vào sách lại còn để BOSS xoay chuyển vai vế, thật không thể hiểu được... Quá vớ vẩn!

Còn ra thể thống gì hay không! Đã làm BOSS mà còn muốn lật đổ nhân vật chính á?

Bốn tọa còn lâu mới làm cái loại chuyện không chuyên nghiệp như thế, nếu để hấn chết thì trò chơi lại phải bắt đầu lại từ đầu, thời gian của bốn tọa quý như vàng, phải tranh thủ làm một BOSS hoàn hảo mẫu mực chứ.

Thế nhưng nhân vật chính lần này phá vỡ giới hạn cuối cùng của bốn tọa luôn rồi *khụ* tên ngu xuẩn *khụ*, bốn tọa trơ mắt nhìn hấn liên tục dùng các cách quái dị chết đi chết lại, có viết một trang giấy tả cũng không hết, tim bốn tọa cũng vì thế mà mệt theo đây này.

Bốn tọa rõ ràng chỉ mới thật nhẹ nhàng vỗ một cái, sao tên ngốc này đã ngỏm rồi? Quái bé đập một cước chết ngay tắp lự là chuyện gì thế hả? Có mỗi cái mê cung cấp thấp cũng phải đi lòng vòng một ngày một đêm, hấn bị mù hay gì?

Rốt cục sau lần thứ N sống lại của nhân vật chính, bốn tọa đành phải bỏ hết thứ nguy hiểm dọc đường đi, chỉ lo hấn bị ngáng chân mẻ trán, nhất định phải để cho hấn thật thuận lợi đến trước mặt ta cho ta một đao.

...Nhưng mà nhân vật chính vẫn cứ vậy trong mê cung cấp một lạc đường đến là say mê, không hề biết tự kiểm chế chút nào, để bốn tọa sót hết cả ruột, dạn dò cấp dưới, “Aish chuyện này aish, người nhớ đánh nhẹ một chút đấy! Lỡ đánh chết lại phải làm lại!”

“Có cần rơi trang bị hay không á? Đương nhiên là phải rơi rồi, thanh kiếm của hấn cũng vừa đến lúc phải thay, rơi cái màu tím cho hấn đấy, đưa thêm kim sang được linh tinh nữa. Nhớ kỹ, làm dáng một chút thôi nhé, đánh hai cái là được rồi.”

“Tiểu Chu, Tiểu Hà! Đừng để vật cản cũ ở đó nữa, dọa hấn không dám tới mất!”

“Nhớ treo đèn trong sơn động nha, là cái phát minh của nước La Sát ả vào là sáng đó, nhân vật chính sợ bóng tối lắm.”

“Gì cơ? Rơi xuống sông á? Đường rộng như thế sao hấn lại rơi xuống được? Tên ngốc này tính tự giết mình à... Aish!”

Bốn tọa vừa phải thở dài đồng thời còn phải cởi quần áo cứu người, lại phải dặn dò Tiểu Vương về sau trải đất trên đường nhiều hơn, đến khi kéo được tên ngốc kia lên thì hấn đã sắp tắt thở, bốn tọa không khỏi bị thương từ trong ra ngoài, hai hàng lệ rơi ròng ròng.

Cứu vớt người bằng cách nào đây, nhân vật chính của ta ơ?

Lúc này cấp dưới Tiểu Chu nghĩ ra một kế nói: “Đại ca này, nghe nói là chỉ cần miệng dán miệng thổi khí cho nhân vật chính là hấn có thể đầy máu sống lại đấy, đây gọi là BUFF thưởng của trò chơi đó.”

Tiểu Hà cũng tán thành nói: “Đúng rồi đúng rồi, rất nhiều game đều có thiết lập như thế, ngài chỉ cần cùng hấn hôn môi... À không phải, hô hấp nhân tạo chứ, nhân vật chính sẽ tỉnh lại ngay.”

Bốn tọa vui mừng khôn xiết, hóa ra còn có loại BUFF thưởng này nữa sao, sao bốn tọa trước đây chưa từng nghe nói chứ? Tiểu Hà không hổ là người đọc sách, mấy cuốn không cho bốn tọa xem quả nhiên đọc không uống mà.

Tri thức chính là sức mạnh đó, sau khi về bốn tọa nhất định phải trộm hai cuốn xem thử xem rốt cuộc trong đó viết cái gì mới được.

Vì vậy bốn tọa vô cùng vui vẻ rời bọn họ mấy bước, cùng nhân vật chính hôn môi... à không, hôn hấp nhân tạo.

—

Lá: Tất cả thông báo trong nhà nằm ở phần “Tình trạng của Lá” mỗi cuối trang trong điện thoại và thanh bên phải trên máy tính.

2. Chương 2: Nhân Vật Chính Không Có Chút Lòng Cầu Tiên Nào

Dưới sự cứu hộ nghiêm chỉnh mang tính khoa học của bốn tọa, nhân vật chính dần dần có hô hấp... Phải nói miệng nhân vật chính ngọt quá đi, cảm giác thật mềm mại, bốn tọa bận bịu vội vã lót đường cho hắn đến cơm tối còn chưa kịp ăn, đang rất đói bụng đây này, còn tính nêm thêm một chút, đôi môi nhân vật chính lại giật nhẹ, nói hai chữ.

“Kẹo bông...”

Liên thiên gì thế?!

Lại còn... lại còn kẹo bông? Nhìn người xinh đẹp như vậy, sao không lên trời luôn đi? Bốn tọa vừa mắng hắn vừa dừng lửa để nướng kẹo bông, ai bảo ta cũng muốn ăn chứ? Nhân vật chính ngửi thấy vị ngọt cũng lập tức mở mắt.

Bốn tọa đương nhiên không thể để cho tên ngu xuẩn này nhìn thấy mặt, vì vậy đeo mặt nạ chuyên dụng dành cho nhân vật phản diện, đáng tiếc khi Tiểu Hà trở lại nói màu đen đã hết hàng rồi, chỉ còn lại lựa mỏng hồng nhạt thôi. Bốn tọa cũng không phải người làm khó cấp dưới, đành chịu khó dùng. Mà lại phải nói tiếp, lúc Tiểu Hà lui xuống hình như ánh mắt nhìn bốn tọa hơi là lạ, như thể mong đợi chuyện gì vui vẻ lắm, không biết có phải đọc sách nhiều đến mức hồng não hay không.

Bốn tọa còn đang nghĩ chuyện Tiểu Hà đọc sách, lại thấy nhân vật chính nhìn chằm chằm thẳng tắp về phía bốn tọa, kích động kéo tay bốn tọa hùng hùng hổ hổ đập đầu tạ ơn: “Vị tỷ tỷ này, cảm ơn người đã cứu ta, cảm ơn nhiều, thật sự là vô cùng cảm ơn...”

“...”

Bốn tọa mặt không đổi nhìn nhân vật chính một chút, lồng ngực đập thành thịnh, chẳng lẽ lại vỗ cho một chưởng gây luôn mấy chiếc xương sườn chứ lại. Mà hình như vầng sáng nhân vật chính đều dùng hết lên về bề ngoài hay sao ấy, không chứa lại tí ti nào cho trí thông minh, khung xương này, vóc dáng này, khí chất này... Cạn lời.

Nhưng bốn tọa cũng biết, loại này chính là ngoài mặt đẹp trai bên trong lại là thổ đế, chưa từng trải qua đánh đập, cho nên bốn tọa không thể tức giận với hắn, bình tĩnh nói: “Không cần cảm ơn, ăn kẹo bông không?”

Tên ngốc này lập tức trả lời: “Ăn ăn ăn chứ, ta muốn cái nướng hồng kia.”

Bốn tọa trở mặt mà nhìn hắn cầm chiếc nướng ngon nhất đi, nhìn một đồng tử chữ rửa, thử thăm dò mở miệng: “Mà này, vị thiếu hiệp đây danh xưng là gì, vì sao lại ngã xuống nước?”

Thật ra bốn tọa biết rõ tên của hắn, hắn gọi là Đông Phương Khanh Ngạn, theo họ mẹ của hắn. Mẹ hắn là công chúa triều đại trước, sau khi sinh hắn thì không qua khỏi, cha hắn cũng chết trong thời diệt quốc, khi ấy hắn còn chưa tới năm tuổi.

Mà bốn tọa, chính là quốc sư tân triều, bởi vì thâm mến mẹ hắn mà âm thầm chuẩn bị một kế hoạch hoàn hảo trong tối. Khi ấy nhất thời nhẹ dạ để lại mối họa này, sau khi hắn trưởng thành lập tức tới tìm ta báo thù giết cha. Dựa theo tình tiết thường thấy, bốn tọa cuối cùng sẽ bị hắn đánh bại, còn bị lời nói chính

nghĩa của hắn chinh phục, hoàn toàn tỉnh ngộ chảy xuống hai giọt nước mắt (cá sấu) hối hận, rồi sau đó xuống sân khấu.

Bổn tọa nhìn tên ngốc này, nghĩ thầm nhân vật chính lớn lên tuy rằng không dịu dàng được như mẹ hắn, nhưng đôi mắt câu hồn đào hoa thì lại vô cùng giống nàng, khuôn mặt cũng y chang cha hắn, dương quang suất khí...

“Tại hạ Đông Phương Khanh Ngạn, trước mắt đang định cưới một người vợ an phận sinh sống, bắt cần lại bị vây trong cái sơn động này, aish, thật xui xẻo...”

“Cái gì cơ?” Bổn tọa có hơi hoang mang.

“Đông Phương Khanh Ngạn.”

“Nửa câu sau!” Bổn tọa đập nát tảng đá bên cạnh.

Về mặt nhân vật chính kinh hãi đáp: “An phận sinh sống?”

Đừng nói người căn bản không hề nghĩ tới báo thù đấy nhé? Thù giết cha người không báo người lại chạy đi cưới vợ cái gì? Còn có chút lòng câu tiến nào hay không thế?!

Bổn tọa luống ca luống cuống, không thèm để ý có nói hớ hay không nữa, sốt ruột khuyên nhủ: “Đừng mà, người suy nghĩ một chút về tên quốc sư họ Cổ kia đi, hắn chính là kẻ thù giết cha của người đó!”

“Hắn mạnh quá, ta đánh không lại.” Nhân vật chính ngáp một cái, chút hứng thú cũng không có.

“Không có chuyện mạnh hay không, hắn rất dễ đánh mà, người chỉ cần cố gắng thẳng cấp là nhất định có thể đánh bại hắn rồi.” Bổn tọa sắp khóc tới nơi rồi, lời hết tất cả ra để thuyết phục hắn mà nhân vật chính vẫn cứ biểu hiện không mấy hứng thú thế này đây.

Bổn tọa lại thân thiết truy hỏi: “Rốt cuộc là điểm nào khiến người cảm thấy báo thù rất khó? Là mê cung quá khó đi sao? Hay là không đánh lại quái trong động? Hay trang bị quá khó dùng?”

Nhân vật chính lắc lắc đầu, qua loa nói, “Ta cảm nhận phương hướng không tốt, vào mê cung đến già cũng không tìm thấy đường.”

Thì ra là như vậy! Bổn tọa vội vàng lấy quyển vở nhỏ ra bắt đầu ghi, “Còn có điểm nào thấy khó khăn hay không?”

Nhân vật chính lại bắt đầu đưa ra ý kiến, “Quái nhỏ mê cung quá nhiều, đánh thấy phiền.”

“Được rồi được rồi.”

“Lối rẽ quá nhiều, điểm Save Game quá ít.”

“Được được được.”

“Ma nữ lớn lên quá xấu.”

“Sửa chút là được...”

...Từ từ, bổn tọa đột nhiên nhớ tới một chuyện, ta mới BOSS cơ mà?

3. Chương 3: Nhân Vật Chính Cùng Nữ Phụ Nói Chuyện Yêu Đường

Bổn tọa đường đường là BOSS, là quốc sư của đất nước này, thế mà lại ở đây ăn nói khép nép dễ dàng hắn tới giết ta?

Còn ra thể thống gì hay không!

Bồn tọa quyết định không thêm để ý đến tên gốc này nữa, quay đi tìm giết hai người bạn của hắn, để xem hắn có tới báo thù hay không, quyết định đã ra, bồn tọa lập tức đứng dậy vỗ vỗ hông rồi đi.

“Người đi đâu thế?”

Giọng nhân vật chính có vẻ sốt ruột, so ra còn thấy để bụng hơn cả chuyện báo thù, bồn tọa hừ một tiếng, “Về nhà.”

Nhân vật chính lại truy hỏi: “Còn chưa hỏi tên của tỷ tỷ, nhà ở nơi nào, ngày khác muốn đến tận nơi nói lời cảm ơn.”

Bồn tọa suy nghĩ một lát, quyết định cho hắn một mục tiêu, đáp: “Qua hang núi này, đến cuối mê cung thứ tư là sẽ có thể tìm được ta.”

Đó chính là nơi bồn tọa cùng nhân vật chính lần đầu tiên đối đầu nhau, nhân vật chính sẽ bị bồn tọa đánh cho rất thảm, sau đó thừa dịp bồn tọa lảo nhải chạy thoát. Cứ thế nhục mạ hắn, chà đạp hắn, đâm thẳng vào lòng kiêu hãnh của hắn, khiến hắn hận ta tới tận xương tủy, từng giây từng phút nghĩ cách giết chết ta, chỉ nghĩ tới cặp mắt óng ánh tràn ngập cừu hận của hắn thôi là bồn tọa đã thấy nhiệt huyết sôi trào rồi.

Vì vậy bồn tọa ôm tâm trạng rất tốt về phủ quốc sư, Tiểu Hà cũng tươi cười lại đây hỏi thăm, “Đại ca, tiến triển như thế nào rồi?”

Bồn tọa hỏi: “Cái gì tiến triển như thế nào?”

Tiểu Hà cười đến càn gian: “Ăn được chưa?”

Bồn tọa đáp lại ngay: “Ăn rồi.”

Tiểu Hà hưng phấn hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Bồn tọa suy nghĩ một chút, trả lời: “Vô cùng ngọt, bồn tọa ăn rồi vẫn muốn ăn thêm.”

Tiểu Hà kích động tới mức đôi mắt cũng phát quang, “Đại ca, em biết ngay ngài là người có tiềm năng ở phương diện này mà, phải cố lên đấy ạ, tương lai luôn tươi sáng cho dù cho con đường có gập ghềnh thế nào...”

Liên tha liên thiên cái gì thế, bồn tọa gọi người đưa Tiểu Hà đầu óc không tỉnh táo ra ngoài, lại phái người đến sơn động kế tiếp sửa chữa hết một loạt, ngọn cây cũng phải ra dáng ngọn cây, cục đá nhấp nhô đều bỏ hết đi.

Đối chiếu với quyển sổ ghi, sắp xếp: “Hắn thích hoa nhài, trồng hoa nhài đi.”

“Hắn sợ tối, thêm nhiều đèn một chút, chỉnh cho sáng vào.”

“Hắn không thích sâu, chuẩn bị thuốc trừ sâu.”

“Hắn thích màu vàng, dát vàng lên trần nhà.”

...

Sau khi sắp xếp một hồi, bồn tọa thật vui vẻ chờ nhân vật chính tới báo thù, nhưng đợi mãi vẫn không thấy đâu, đành gọi Tiểu Chu đi hỏi thăm xem xảy ra chuyện gì rồi (Tiểu Hà còn đang dưỡng bệnh).

Kết quả Tiểu Chu thu được là: “Đại ca, Đông Phương Khanh Ngạn cùng nữ phụ nói chuyện yêu đương rồi, bảo không báo thù nữa.”

...Cái gì cơ?!

Bồn tọa thiếu chút nữa phun một búng máu ra ngoài, đây, đây là chuyện quái gì vậy? Con đường nâng cao sức mạnh xưng bá chủ thế giới thì không đi, lại chạy đi tán tỉnh nữ phụ? Không còn gì làm nữa hay sao?

Bồn tọa nghĩ tới nghĩ lui, không thể để hắn tiếp tục sa đoạ như vậy được, nội dung vở kịch càng về sau càng hung hiểm, không cố gắng đánh quái thăng cấp làm sao sống tiếp được? Vì vậy bồn tọa quyết định ép bức hắn một lần, hạ lệnh: “Người đâu, đi bắt nữ phụ về đây, hạn cho nhân vật chính trong vòng ba ngày phải tới cứu người, bằng không bồn tọa lập tức... Khả khả khả.”

Cấp dưới vẻ mặt 'em biết rồi' lui ra, lúc nữ phụ bị trối tới thì chỉ vào mũi bồn tọa chửi ầm lên: “Đồ lưu manh, ta và Ngạn lang là thật lòng yêu nhau, người dám làm gì ta chàng ấy sẽ không bỏ qua cho người đâu, ta nói cho người biết chàng ấy rất mạnh mẽ...”

(lang: chàng, danh xưng phụ nữ gọi chồng hoặc tình nhân)

Bồn tọa cũng ngốc ra, “Sao bồn tọa lại là lưu manh chứ?”

Nữ phụ gồng sức mắng: “Người thế mà cũng dám nghĩ khả khả khả với ta sao, người có biết chỉ có Ngạn lang mới có thể khả khả khả ta hay không...”

Bồn tọa lại càng ngốc hơn, thật không hiểu đầu nữ phụ đang nghĩ cái gì nữa. Người hỏi ta khả khả khả là cái gì ấy à? Khả khả khả còn không phải chỉ là một loại tiếng cười thôi sao?

...Trong đầu các người đang suy nghĩ gì thế?

Nhưng nữ phụ cũng không để ý tới câu nghi vấn của bồn tọa, cứ thế mắng suốt hai ngày, nhân vật chính vẫn chưa đến. Bồn tọa sau khi nghe ngóng, Tiểu Chu quay về mách: “Đại ca ơi, Đông Phương Khanh Ngạn mới mua một tòa nhà rồi, nói ngài đừng để ý tới hần nữa, để hần sống thật tốt đi.”

Bồn tọa cùng nữ phụ mắt chọi mắt, vài giây sau nữ phụ gào giọng khóc lớn, “Đúng là đáng chém ngàn đao mà! Ta cứ nghĩ vì sao hai câu ba câu đều hỏi ta giấu tiền ở đâu, tình cảm của bà đây bị lừa dối rồi...”

Cái tên khốn nạn này, bồn tọa khổ cực lôi kéo hần lên đến cấp bốn, hần lại chạy đi làm Ngưu Lang? Đã thế đến tiền riêng của nữ phụ cũng không buông tha, chuyện này... Quả thực phát rõ lên được!

(Ngưu Lang: Trai bao)

Bồn tọa cũng nổi giận, đập bàn một cái hạ lệnh, “Nói với hần nếu còn không đến lập tức đốt phòng của hần để hần không còn chỗ ở nữa! Không đúng, trực tiếp trối về đây đi!”

Bồn tọa tin tưởng chỉ cần hần đến, bằng kỹ năng diễn BOSS xuất thần của ta, nhất định có thể sỉ nhục hần, kích thích ý chí chiến đấu của hần, để hần tìm lại được cảm giác sung sướng khi báo thù, cả ngày lẫn đêm lấy đánh bại bồn tọa làm mục tiêu phấn đấu.

Cuối cùng cấp dưới lẫn lợi vật vả mới dất được tên chậm tiêu kia xông vào cung điện diện kiến bồn tọa, hần vẫn còn đang ra cái vẻ chưa tỉnh ngủ, bồn tọa vừa nhìn, sao vẫn dừng ở cấp 4 thế này? Nhưng bồn tọa là BOSS cấp 64 lận đó, cứ coi như là phong thủy vốn có đi... Phải biết là, muốn coi như là phong thủy thì cũng phải có một cơ hội hợp phong thủy chứ.

Với cái tình huống này của nhân vật chính, bồn tọa chỉ cần chạm vào hần một xiu, hần sẽ tổn thương nội tạng phun máu ngã xuống đất ngay lập tức. Bồn tọa sợ quá không dám động đến hần, mới lặng lẽ hỏi Tiểu Chu một chút: “Trông hần như thế sao lại qua nổi cung điện dưới lòng đất?”

Tiểu Chu nói: “Còn không phải vì sợ ngài chờ đến sốt cả ruột sao, chúng em đành phải giúp hần giết quái, nếu không còn phải chờ thêm mấy ngày nữa cơ.”

Bồn tọa ghen cả hòng.

...Nhân vật chính, nhìn người đi, ép tới mức ngay cả nhân vật phản diện cũng thành bạn tốt, đến Tiểu Chu cũng phải thay người cuồng cả lên này.

4. Chương 4: Phương Thức Sỉ Nhục Nam Chính Chính Xác

“Ha ha ha ha...”

Bồn tọa phát ra một trận cười lớn, trong khí phách còn mang theo chút cuồng vọng, trong cuồng vọng còn mang theo chút tà ác, trong tà ác còn mang theo chút hưng phấn, rốt cuộc cũng tới lúc nói lời vô nghĩa sỉ

nhục hấn để kéo dài thời gian rồi. Có biết bốn tọa chờ giờ khắc này bao lâu rồi không? Có biết bốn tọa nhin hấn khổ cỡ nào không? Hôm nay phải đòi lại cả vốn lẫn lãi!

“Đồng Phương Khanh Ngạn.”

Bốn chậm rãi đi đến trước mặt hấn, đập một cái lên ngực hấn, mím một nụ cười vô cùng dịu (gian) dàng (tà) với hấn, “Nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi đi, chỉ bằng ngươi mà cũng đòi giết bốn tọa? Có mà nằm mơ!”

“Ngươi...!”

Hấn lộ ra biểu tình kinh ngạc, tựa như phát hiện ra cái gì đó không ổn.

Không tồi, đây đúng là hiệu quả mà bốn tọa mong muốn, bốn tọa tiếp tục sỉ nhục hấn, “Trong mắt bốn tọa ngươi chẳng qua chỉ là một con kiến, giết ta? Đòi này cũng đừng...”

Mới nói được một nửa lại phát hiện ra vẻ mặt như chịu đả kích lớn lắm, tâm như tro tàn của hấn, bốn tọa sợ hấn thật sự từ bỏ, vội vàng sửa lời: “Đời này chăm chỉ nỗ lực thì vẫn có khả năng, nhưng với thái độ hiện tại của ngươi thì đừng nghĩ...”

Nhân vật chính vẫn tỏ ra chẳng có cái gì gọi là ý chí chiến đấu, bốn tọa luống cuống lắm rồi, lại lần nữa sửa miệng khuyên nhủ: “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, ngươi không thử thì sao biết không báo được thù chứ?”

“Ta không đến để báo thù.”

Nhân vật chính rút cuộc cũng động dung, hấn ngẩng khuôn mặt chính khí dạt dào bắt đầu phản bác, bốn tọa vui muốn chết, lập tức lên đài, “Đừng nói mấy lời vô dụng với bốn tọa! Muốn báo thù thì...”

Từ từ, hấn vừa mới nói cái gì thế? Bốn tọa tròn tròn mắt, chỉ thấy nhân vật chính xoa xoa máu bên khóe môi, ôn tồn lễ độ giải thích: “Quốc sư đại nhân, tại hạ là tới tìm nàng, khụ khụ khụ...”

Chỉ vào nữ phụ.

Quả đúng là A Đẩu đỡ cũng không dậy nổi mà, tên gốc này đầu óc ngoại trừ kiếm tiền mua nhà tán tỉnh nữ phụ ra rốt cuộc còn dùng để làm gì không thế?

(A Đẩu: chỉ một kẻ đáng thất vọng, một kẻ hèn nhất)

Một khắc ấy, tâm bốn tọa như tro tàn.

Nữ phụ lại ở bên kia hét lên, “Ngạn lang, ta biết ngươi yêu ta mà, ta sai rồi, lại đi nghi ngờ ngươi, hu hu...”

Nhân vật chính nâng tay lên tỏ vẻ có chuyện muốn nói, ho khan vài cái mới thở ra nói tiếp: “Tại hạ là mang ba trăm hai tới trả cô nương.”

Vừa nghe hấn nói như vậy hy vọng trong bốn tọa lập tức cháy lên, cho dù nhân vật chính ngược ta cả trăm ngàn lần, chỉ cần hấn chịu hối cải, buông tay nữ phụ thành thật đánh quái thắng cấp, bốn tọa vẫn sẽ tha thứ cho hấn, cần thận dẫn dắt hấn (thăng cấp).

Nữ phụ cầm tờ khế ước nhà đất, thanh âm run rẩy hỏi: “Không phải ta giấu năm trăm lượng sao?”

Nhân vật chính mặt không đổi sắc giải thích: “Ngươi biết kiến trắng không?”

Chuyện này liên quan gì đến con mối? Bốn tọa sững sốt, tò mò hỏi: “Kiến trắng là gì?”

Nhân vật chính kiên nhẫn giải đáp, “Kiến trắng là một loài kiến tiết ra nồng độ axit fomic cao, mà bạc gặp axit fomic sẽ biến thành bột phấn, do đó sẽ bị kiến trắng cắn nuốt. Nói tới đây lại không thể không nhắc tới một câu chuyện dân gian trong “Lĩnh Nam tạp ký”. Nội dung chính về ngân khổ của nha môn phát hiện mất tích mấy ngàn lượng bạc, chúng quan viên hết sức hoảng sợ, tìm kiếm khắp nơi mà không thấy, sau đó mới phát hiện ở vách tường có một ít bột phấn bạc tỏa sáng, từ đó đào góc tường ra nguyên một tổ kiến trắng, chúng quan viên thấy khó hiểu, đem kiến trắng bỏ vào trong lò thiêu chết, kết quả lại thiêu ra bạc.

Cho nên chuyện kiến trắng ăn mòn bạc là hoàn toàn tồn tại, cô nương chỉ cần đem kiến trắng trong phòng ra thiêu hết là có thể tìm được bạc của mình về.”

Bổn tọa nghe xong trợn mắt há hốc mồm, hóa ra còn có chuyện như thế, quá nhiều tri thức, nhân vật chính thật là uyên bác!

Trong lúc bổn tọa đang bội phục nhân vật chính đến chết đi sống lại, nữ phụ lại ném đến một cục giấy.

“Đừng có điều! Bà đây giấu toàn là ngân phiếu!”

(Định dịch là có cl mà tục quá =)))))

Nhân vật chính vẫn bình tĩnh như trước, khuyên bảo: “Lan Lan (tên nữ phụ), ta hiện tại đã có người mình thích rồi, hãy quên kẻ phụ lòng là ta đi, trong tương lai ngươi sẽ gặp được hạnh phúc thuộc về riêng ngươi...”

Nữ chính ngắt lời: “Ta hỏi ngươi đem tiền đi đâu mất rồi?!”

Nhân vật chính cuối cùng cũng ăn ngay nói thật: “...Rớt trên mặt đất.”

Bổn tọa chen vào một câu: “Rớt trên mặt đất không phải nhặt lên là được sao?”

Nhân vật chính vẽ mặt nghiêm trọng nói: “Không dám nhặt.”

Nữ chính hỏi: “Vì sao không dám?”

Nhân vật chính đáp: “Phía sau có mười mấy con quái đuổi theo.”

Nữ phụ: “...”

Bổn tọa: “...”

5. Chương 5: Lão Đánh Xe Ngựa Dẫn Lối Cho Ta

Bổn tọa hỏi thăm qua mới biết hóa ra nhân vật chính cũng có suy nghĩ muốn cứu nữ phụ rồi, thế nhưng kết quả lại chạy nhầm mê cung, gặp toàn là quái cấp 50. Ngâm lại nhân vật chính mới cấp 4, mà quái... hơn hẳn gấp mười lần.

Tên chậm tiêu này lúc ấy bị dọa tới ngốc luôn, lối kéo chết sống cũng không muốn tới. Nói là thế giới bên ngoài loạn như vậy, ở nhà còn thích hơn.

Bất kể chuyện là thế nào thì ít ra hắn vẫn còn biết điểm dừng, bổn tọa mừng lắm. Nhưng mà hiện tại lại đâm phải một vấn đề khác, nhân vật chính cạn máu sắp ngổm tới nơi, làm sao bây giờ? Để bổn tọa nghĩ lại xem nào, đáng lẽ lúc này nữ phụ Lan Lan phải xuất hiện để cứu hắn...

Ha ha, nhìn tình huống hiện tại đi, nữ phụ không cho hắn một đao đã là chân ái lắm rồi.

Vì thế bổn tọa quyết định nói chuyện với hắn kéo dài thời gian, lộ ra sơ hở để hắn chạy trốn. Bổn tọa ho khan một tiếng, bắt đầu giảng giải sinh động như thật về cách làm phản hại chết hoàng đế tiền triều khi ấy.

Ánh mắt nhân vật chính nhìn bổn tọa diệu kỳ lắm, như thể người cha từ ái nhìn con gái mình lỡ trượt chân vậy... Ta nhỏ vào, so sánh kiểu gì thế!

Vì sao hắn không tức giận chứ? Có khi nào tại vì lúc đó quá nhỏ không nhớ nổi không? Thế là bổn tọa lại phải kể cho hắn nghe sau này dự định âm mưu diệt hoàng đế nhỏ đang xưng bá thiên hạ như thế nào, ép toàn thiên hạ khuất phục dưới ách thống trị đen tối của bổn tọa, làm mưa làm gió các thứ các thứ.

...Nhân vật chính ngáp một cái.

Nhân vật chính thật là không có tinh thần tượng nghĩa mà, ngươi không muốn chạy trốn ít nhất cũng phải phản bác một hai câu chứ.

Nhân vật chính chắc là cũng cảm bồn tọa nói một mình không ai tung hứng thì ngượng lắm, nên mới hỏi một câu, “Sau đó thì sao?”

Bồn tọa nhìn kỹ năng của hắn còn chưa học đến nơi đến chốn, nhin không được chỉ điểm hắn đôi lời, “Người nhìn người đi, vừa rồi bồn tọa đánh chiêu đó vào người ngươi thì ngươi phải đọc khóa hồn thuật chứ, sau đó bồn tọa sẽ ra xá tâm chương, ngươi phải dùng...”

Nhân vật chính ngất mất rồi!

Bồn tọa cảm động hết sức nói: “Xem ra bồn tọa vẫn luôn hiểu lầm hắn, hắn thật ra rất tâm huyết, thà rằng ngất xỉu cũng không chịu trốn...”

“Đại ca ơi, hắn chỉ ngủ thôi mà.”

Tiểu Chu chạy ra xem thương thế rồi sửa sai cho bồn tọa.

“...chạy.”

Bồn tọa suy tư rất nhiều, vì sao nhân vật chính lại không sợ ta chứ? Vì sao bồn tọa sỉ nhục hắn cỡ nào cũng không hiệu quả?

Bấy giờ Tiểu Hà lại chạy ra bày kế, “Đại ca, ngài không phải muốn sỉ nhục hắn sao? Em có cách rồi nè.”

“Cách gì thế?”

Đôi mắt của bồn tọa sáng bừng.

Tiểu Hà cười tà ác: “Cách trực tiếp nhất để làm một người đàn ông bẽ mặt chính là... chịch hắn! Thử hỏi, bị một người đàn ông đồng tính lại còn là kẻ thù xâm phạm, đây là chuyện nhục nhã lớn tới cỡ nào, sao có thể không kích thích ý chí chiến đấu, nỗ lực trở nên mạnh mẽ chứ?!”

Ách, Tiểu Hà không hổ xuất thân là người đánh xe ngựa, bồn tọa kinh hãi mặt mày cũng méo mó cả ra, rất lâu sau mới trả lời: “...Chuyện này, không ổn lắm đâu?”

Tiểu Hà hỏi lại: “Ngài không muốn hắn thăng cấp sao?”

Bồn tọa ngượng ngùng nói: “Muốn thì cũng có muốn, nhưng mà như vậy có phải quá...”

Tiểu Hà bắt đầu chất vấn, “Kỳ kỳ kèo kèo mãi, ngài có phải đàn ông hay không thế? Là đàn ông thì đừng có do dự!”

Ai, ai do dự chứ? Trước mặt đàn em không thể để mất mặt thế được, bồn tọa nhanh chóng ra quyết định, “Bồn tọa hôm nay nhất định phải đè hắn! Người, người cứ chờ mà xem...”

Nói xong lập tức khiêng nhân vật chính chạy đi, từ xa còn nghe được nữ phụ mắng một câu: “Hóa ra là hai thằng gay!”

Bồn tọa kéo cửa cách một cái đóng lại, nhìn nhân vật chính nằm trên giường chính khí dạt dào, thiên chân vô tà, nuốt nước miếng một cái.

Run rẩy gơ bàn tay đầy tội lỗi ra...

=====Giảng đường vĩ đại của BOSS=====

Rất nhiều cô nương hỏi bồn tọa “lão đánh xe ngựa” nghĩa là gì, hiện tại bồn tọa tới phổ cập một chút về khái niệm “lão đánh xe ngựa” đây:

Từ khi triều đại mở ra, thanh lâu đã được cho là trái pháp luật, nhưng lại có rất nhiều “huyết khí phương cương kim thương bất đao”... khụ khụ, người trẻ tuổi chưa cưới được vợ nên thường nhin không nổi, ngầm muốn tìm cách giải quyết mà lại bó tay, người duy nhất biết đường chỉ có những người đánh xe ngựa đã lớn tuổi mà thôi.

Cho tới hiện tại thì kiểu người chiếu đường dẫn lối này thường được dân chúng gọi là —— lão đánh xe ngựa.

(huyết khí phương cương kim thương bất đao: nghĩa đen cây thương sắt cứng rắn nóng rực không thể lật đổ, nghĩa bóng là gì các bạn hiểu mà...)

6. Chương 6: Bàn Tay Tội Lỗi Của Bốn Tọa Hướng Về Phía Nhân Vật Chính

Bốn tọa run rẩy đắp chăn cho nhân vật chính, sau đó ngồi ở mép giường, hai tay ôm đầu, trên mặt in đầy chữ “biết vậy chẳng làm”.

Vì sao cái gì?

Vì sao bốn tọa trước nay chưa từng nghiên cứu đàn ông với đàn ông quần nhau như nào á?

...Bởi vì trong thiết lập của “Tiểu Ngạo Vạn Thế”, bốn tọa từ giây phút đầu tiên nhìn thấy mẹ của nhân vật chính đã chết mê chết mệt nàng, sau khi nàng chết lại vì nàng thủ thân như ngọc, cho dù sau này có được cả thiên hạ cũng không thể buông tay, cho nên đến nay bốn tọa vẫn còn... Mà thôi đừng nhắc đến làm gì.

Hơn nữa, bốn tọa là một người tu đạo mà. Đối với người tu đạo mà nói, tuy rằng không nhất thiết phải cấm dục, nhưng cấm dục càng lợi cho tu hành, để trở thành BOSS của thời đại, năm tháng trước kia bốn tọa cho dù gặp qua vô vàn hoa hoa cỏ cỏ nhưng vẫn... Aish, ta còn cần cái gậy sắt này để làm gì chứ?

Bốn tọa chưa xót mất một hồi, lại nhìn khuôn mặt của nhân vật chính phát ngốc.

Thế rốt cuộc đàn ông phải chịch thẳng đàn ông khác như thế nào? Hắn cũng không có cái đó, đến cùng là phải làm gì bây giờ?

Trong lúc bốn tọa còn đang bận suy nghĩ bao thứ xấu xa, nhân vật chính đột nhiên mở mắt, tầm mắt của bọn ta bất tỉnh linh đánh thẳng vào nhau, hắn có vẻ choáng váng lắm, phải mất một lúc mới thanh tỉnh hẳn.

“Cố Hoàn, vì sao ngươi luôn đối xử với ta tốt như vậy?”

“...Cái gì cơ?”

Bốn tọa ngây dại, nhân vật chính có phải nhầm lẫn chỗ nào rồi không?

“Từ nhỏ tới lớn, ngươi là người đầu tiên quan tâm ta nhiều đến thế, chẳng những cứu ta, còn nấu ăn cho ta, còn trăm phương nghìn kế lừa gạt không muốn cho ta biết... Thực ra, chỉ cần ngươi tới gần là ta đã nhận ra huân hương trên người ngươi rồi.”

(Huân hương: hương dùng để đốt trong phòng, tạo mùi thơm dễ chịu)

Đốt ngón tay của nhân vật chính từ khoeo mắt bốn tọa xoa đến cằm, hắn dịu dàng như vậy, bốn tọa lại giật mình một cái, gạt bay tay hắn phủ nhận: “Tầm bậy! Là hương thang!”

(Hương thang: nước tắm chứa nhiều loại dược thơm khác nhau để dưỡng thể)

Hắn hơi sững sốt, nở một nụ cười tươi, trong chớp mắt làm cả căn phòng sáng rực.

Bốn tọa nóng nảy, nhân vật chính ngươi hiểu nhầm rồi, bốn tọa thật sự không phải đang đối tốt với ngươi đâu!!

Bốn tọa vội vã muốn giải thích cho hắn, nhưng lại không thể để cho hắn biết, đành dùng cách nói bóng nói gió hỏi: “Đông Phương Khanh Ngạn, ngươi không hận bốn tọa sao?”

Nhân vật chính động tay động chân với bốn tọa, thanh âm ôn hòa nói: “Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không hận ngươi đâu.”

Bốn tọa giận không thể chịu nổi, lại lần nữa gạt tay hắn ra, “Ngươi đã quên cha ngươi chết như thế nào rồi sao?!”

“Vẫn nhớ rõ mà.”

Nhân vật chính nói như hiển nhiên lắm, “Chung phòng với tiểu thiếp, giữa chừng thượng mã phong chết.”

(Thượng mã phong: đang giao hợp thì trúng gió đột tử)

Bồn tọa sửa lời cho hắn, “Người nhớ lầm rồi, là bị thiên quân vạn mã của bồn tọa đánh bại chết thảm chứ.”

Nhân vật chính lại lần nữa nhìn bồn tọa đầy vi diệu, hỏi: “Người nghe ai nói thế?”

“...Thủ hạ.”

Chẳng lẽ trong đồng thủ hạ của bồn tọa có một tên phản đồ? Mặt mày bồn tọa còn đang nghiêm trọng tự hỏi chuyện này là thế nào, nhân vật chính lại nâng mặt bồn tọa dịu dàng nói: “Hiện tại biết chân tướng rồi, người không cần phải vì thế mà áy náy nữa.”

...Ai áy náy chứ?! Bồn tọa đẩy hắn ra lại nói: “Cứ cho là như vậy đi, thế thanh mai trúc mã Tiểu Hoa của người đâu? Người đã quên nàng chết như thế nào rồi sao?”

Nhân vật chính nói: “Trong lúc vớt cua rơi xuống nước chết đuối, người nghĩ sao?”

Bồn tọa ngốc cả ra, thủ hạ rõ ràng nói là hiếp xong rồi giết cơ mà, còn nói nhân vật chính bị ẩn ở bên cạnh nhìn, nghe nói làm như vậy sẽ kích thích hơn, toàn bộ quá trình hương diễm đều được ghi chép lại thành một chồng sách dày. Bồn tọa không dám đọc nên ném qua một bên, sau này đổi tên thành “Đại thiếu phong lưu và góa phụ xinh đẹp” mang đi bán còn bán rất chạy nữa... Giờ vừa nghĩ lại, bọn họ rõ ràng là mang quyền sách đó tới lừa gạt bồn tọa phải không?

Đến thanh âm của bồn tọa cũng phát run: “Vậy còn, còn sự phụ người đâu? Hắn chẳng lẽ cũng không bị người ta đóng đinh lên tường...”

“Ông ấy ra ngoài vân du khắp nơi rồi, sau này sẽ dẫn tới gặp người.”

Bồn tọa thiếu chút nữa phun một búng máu ra, cái lũ khốn nạn dưới khinh nhờn trên giấu diếm này, xem ra phủ quốc sư phải tiến hành một lần giảm biên chế lớn mới được. Nhân vật chính đã thế lại còn ở bên ngu ngơ khuyên nhủ, “Về phần soạn ngôi gì đó, ta hoàn toàn hiểu được mà, có ai không muốn làm hoàng đế chứ? Hơn nữa người làm quốc sư nhiều năm như vậy, lại càng không cần phải nói đúng không?”

“Không không không, người phải cố gắng thẳng cấp ngăn cản ta chứ!”

“Người yên tâm đi, ta sẽ không ngăn cản người.”

“Người phải ngăn cản!”

“Phiền phức lắm, ta không muốn.”

Bồn tọa mặt mũi cứng đờ đờ lại tay phải sắp không khống chế nổi, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Người đến cùng là muốn như thế nào mới bằng lòng thẳng cấp báo thù giết bồn tọa?”

Nhân vật chính khiếp sợ hỏi lại: “Vì sao ta lại muốn giết người chứ?”

Bồn tọa câm nín.

Đúng vậy, lý do hắn có thể giết ta đều bị bác bỏ rồi, sỉ nhục của bồn tọa đối với hắn không hề có tác dụng, chuyện đã tới đây, chẳng lẽ lại thật sự giống như Tiểu Hà nói, chỉ có thể để bồn tọa vác thương ra trận sao?

Bởi vậy bồn tọa đè nhân vật chính dưới thân, xoẹt một tiếng xé rách quần áo của hắn, nói rõ từng câu từng chữ: “Đông Phương Khanh Ngạn, đây là do tự người chuốc lấy.”

7. Chương 7: Bị Trường Thương Đâm Thành Vết Thương

“Có Hoàn...”

“Đừng làm ồn!”

“Có Hoàn?”

“Bồn tọa bảo người đừng ồn ào nữa!”

“Nhưng rốt cuộc người đang làm gì thế?”

Bồn tọạ giận lắm, hấn lại còn hỏi đang làm gì?! Quần áo bồn tọạ cũng cởi hết ra rồi, cười trên người hấn đây này. Ầm một tiếng, đao cũng ra khỏi vỏ, hấn thế mà vẫn còn phải hỏi ta đang làm gì á?!

...Nhưng mà đến cùng là phải dè hấn như thế nào? Hấn đâu có bộ phận kia đâu, bồn tọạ nghĩ mãi cũng không thể hiểu được, đành phải vứt bỏ lòng tự trọng hỏi: “Bồn tọạ rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể dè người?”

“...Dè ta?”

Nhân vật chính nhìn bồn tọạ, đột nhiên nhếch một bên khóe miệng lên, lộ ra nụ cười đắc ý, tựa như đang trào phúng bồn tọạ ấy.

Bồn tọạ then quá hóa giận, người thời đại này đều bị làm sao thế hả? Xem qua dăm ba quyển sách đen thì ghê gớm lắm à? Nhớ lại hồi nhỏ bồn tọạ luôn lấy tư tưởng thuần khiết làm vinh quang, thế mà bây giờ người đứng đắn lại không được khen ngợi mà toàn bị kỳ thị thế?

Nhân tâm khó đoán quá mà.

Thời điểm bồn tọạ sắp bùng nổ, nhân vật chính mới vỗ vỗ đầu bồn tọạ như vuốt lông động vật nhỏ, hạ mình: “Được rồi được rồi được rồi, người đừng giận nữa, ta dạy cho người là được.”

Nhân vật chính xem như là thức thời, biết rằng nếu hấn không ngoan ngoãn khuất phục, bồn tọạ cũng sẽ cưỡng chế hấn, vì thế bồn tọạ ra vẻ lạnh lùng hạ lệnh: “Mau nói đi!”

Nhân vật chính chậm chậm nói: “Đầu tiên hai người đàn ông làm tình phải có trò vui khởi động.”

Bồn tọạ liên tục tán đồng, “Bồn tọạ hiểu rồi, đàn ông với phụ nữ cũng phải có khởi động, hấn là cùng đạo lý, nhưng cụ thể phải làm như thế nào?”

“Thật ra rất đơn giản.” Nhân vật chính kiên nhẫn giảng giải, “Trước hết người quỳ xuống đi, liếm chỗ này.”
...!!!

Vì sao lại phải quỳ xuống?!

Vì sao lại phải liếm chỗ này?!

Nhân vật chính giải thích: “Lúc nam nữ giao hợp cũng phải làm vậy mà, không lẽ người cũng chưa từng thử qua với phụ nữ?”

“Không không, bồn tọạ biết rồi, đúng là thế, người nói không sai, bồn tọạ cũng cho là như thế.”

Bồn tọạ vội vàng quỳ xuống, run rẩy nâng lên vật khổng lồ giữa hai chân nhân vật chính. Dáng người nhân vật chính đẹp như thế, khuôn mặt anh tuấn, ngay cả nơi này cũng xuất sắc. Nhưng mà kích cỡ này có hơi dọa người rồi, có thể nuốt vào thật không? Có làm vết hầu bị thương không?

Bồn tọạ thấy hơi lo lắng, nhân vật chính sờ sờ khuyên nhủ: “Người không muốn thì thôi...”

“Không được! Bồn tọạ hôm nay nhất định phải dè người!”

Vì để sỉ nhục nhân vật chính, bồn tọạ cắn răng, nhắm mắt lại, cúi đầu ngậm vật khổng lồ của hấn.

“Còn có hai quả cầu bên cạnh nữa, đầu lưỡi cũng phải động...”

Vì có nhân vật chính kiên nhẫn chỉ điểm cho, vật kia của hấn chậm rãi cứng lên trước mắt bồn tọạ, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nói như thế nào đây? Chẳng lẽ không phải thương của bồn tọạ đâm vào vỏ của hấn sao? Tại sao lại còn phải cọ thương cho hấn?

Nhưng nhân vật chính cũng không để cho bồn tọạ có thời gian tự hỏi, nhanh chóng bắt đầu dạy sang bước tiếp theo, “Được rồi, người có thể ngồi lên trên... Đúng, là thế đấy, chậm một chút... Aish, bảo người chậm một chút thôi mà người không nghe, có bị thương không?”

Bồn tọạ trăm triệu lần cũng không nghĩ được, dè một người là chuyện đau đớn đến thế... Có cái gì gọi là khoái cảm đâu chứ?

...Thật không thể hiểu được mấy người cường bạo phụ nữ nghĩ gì trong đầu.

Nhưng khiến bốn tọa khó hiểu chính là, rõ ràng bốn tọa ở trên hân, vì sao người đổ máu lại là ta? Hơn nữa nhìn qua dáng vẻ của hân như thể đang hưởng thụ lắm ấy.

...Nhân vật chính người thật sự không thể cứu nổi nữa rồi.

“Đông Phương Khanh Ngạn...”

Sau khi lẫn lộn với nhân vật chính bốn tọa cắn răng xuống giường, nén nước mắt nói: “Người phải chịu đựng khuất nhục hôm nay hoàn toàn là bởi vì bản thân người không chịu tiến tới, không đủ mạnh mẽ...”

Nhân vật chính không hề bận tâm hỏi: “Khuất nhục?”

“Đúng! Nếu, nếu người vẫn còn không chịu thăng cấp, lần sau bốn tọa lại làm thế với người cho xem!”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng bốn tọa cũng chột dạ trong lòng, thiết tình không muốn làm thêm lần nào nữa đâu, miệng lại nói tiếp: “Cho nên cố gắng thăng cấp tìm bốn tọa báo thù đi!”

Mắt nhân vật chính sáng rực lên, “Đi đâu mới có thể tìm được người?”

Xem ra Tiểu Hà nói không sai, nhận hết khuất nhục nhân vật chính đã bắt đầu hỏi thăm chuyện của bốn tọa rồi, chắc là tính toán đem hết nhục nhã của này hôm nay đổ lên đầu bốn tọa, nhưng bốn tọa sao có thể để hân tới nơi lần trước nữa?

Vì thế bốn tọa quyết định bán cho hân một tin tức, thanh cao lãnh diễm mà nói: “Vào trong cung tìm xem.”

Nhân vật chính thấy bốn tọa phải đi, cuối cùng mới hơi sốt ruột, “Người lại định đi à?”

Bốn tọa hừ lạnh một tiếng, “Muốn đánh bại bốn tọa phải nỗ lực thăng cấp, hiện tại người còn kém xa lắm.”

Nhân vật chính lúc này buồn bã ỉu xiu ừ một tiếng, lẩm bẩm: “Vì sao ta nhất định cứ phải thăng cấp đánh người? Người hy vọng ta làm vậy sao?”

“Không sai! Chính là vậy đó!”

“Vậy... Được rồi, nếu người thật sự muốn như thế.”

Nhân vật chính làm như bị thương lắm hạ quyết tâm, bốn tọa vô cùng vui vẻ, thật không uống công bốn tọa hi sinh cơ thể — hân. Vì vậy bốn tọa ôm tâm trạng hạnh phúc trở về phủ quốc sư, khắp khiêng tính đi tắm gội thay quần áo, Tiểu Hà vừa thấy trên mặt lại hiện ra biểu cảm kỳ quái, “Đại ca, ngài, ngài làm sao thế ạ?!...”

Bốn tọa vui vẻ vẫy vẫy tay với Tiểu Hà: “Tiểu Hà, bốn tọa phải khen ngợi người mới được, chủ ý của người thật sự rất hữu dụng.”

Tiểu Hà hơi sững sốt, vẻ mặt lập tức như bưng tỉnh hiểu ra, “Em nhớ ra rồi! Ngài chắc chưa biết cách làm tình với đàn ông đúng không? Để em chỉ cho ngài, đầu tiên là phải...”

“Không cần người dạy nữa, bốn tọa biết rồi.”

Bốn tọa ngại ngần ngất lờ, Tiểu Hà hừ lắm, lần nào cũng chọc vào vết sẹo của ta. Lại nói, bốn tọa hiện tại biết cách rồi, nhân chính dạy rất cẩn thận mà. Nhắc đến dáng vẻ tựa như cái gì cũng biết của nhân vật chính, thật là lợi hại, hơn nữa nhân vật chính còn dịu dàng như thế, tính tình cũng tốt bụng, cho dù bị bốn tọa ép làm loại chuyện đó vẫn ôn tồn lễ độ, chứ không có mắng chửi thô tục...

Tiểu Hà run rẩy hỏi: “Không phải là Đông Phương Khanh Ngạn dạy ngài đấy chứ?”

Bốn tọa bị hỏi thế thật sự lúng túng, mặt kiên nhẫn nói: “Tiểu Hà, người dù gì cũng là một người đọc sách, sao có thể hỏi vấn đề không biết xấu hổ này?”

Tiểu Hà đột nhiên ôm lấy bốn tọa khóc rống.

“Đại ca, em thật lòng xin lỗi ngài!”

Ồ kia? Tiểu Hà rốt cuộc đã làm chuyện có lỗi gì với bốn tọa thế?

8. Chương 8: Hoàng Đế Nhỏ Đòi Quân Lâm Thiên Hạ

Tiểu Hà vô cùng đau khổ ôm bồn tọa khóc thật lâu, bồn tọa cuối cùng nhìn không được mới hỏi, “Tiểu Hà, người đã chuyện làm gì có lỗi với bồn tọa?”

“Aish, đừng hỏi nữa...” Tiểu Hà vẻ mặt chua xót lén lút đưa cho bồn tọa một quyển sách, “Đại ca, ngài đọc xong quyển sách này sẽ hiểu ngay thôi.”

Bồn tọa là một người rất thích đọc sách, vì thế vô cùng vui vẻ nhận lấy, còn muốn hỏi lại đã thấy Tiểu Hà vì áy náy mà chạy mất hút. Bồn tọa đành đi tắm gội thay quần áo trước, định sau đấy về phòng đọc trước khi ngủ, kết quả vừa mở trang đầu tiên ra bồn tọa sợ đến đứng hình.

Là một bước tranh như vậy, với lời thoại như vậy:

“Ừm... A... Khó chịu quá...”

“Nhìn không được sao? Ha ha, thân thể bé nhỏ đậm đàng này của người không bị người khác cảm vào thì không thoải mái có phải không? Đừng nhả ra, ngoan ngoan ăn đi nào... Đúng, là như vậy đấy...”

“Bang ——”

Bồn tọa ném luôn cả quyển sách ra ngoài, tay vẫn còn run rẩy, chẳng lẽ không phải sách đọc trước giờ ngủ sao? Sao lại là xuân cung đồ? Có cần văn hay vẽ đẹp đến thế không?!

Không nhận ra người là loại người này đấy Tiểu Hà!

Bồn tọa sợ tới mức vừa đặt đầu là ngủ, mơ mơ màng màng nhớ tới một vấn đề, vì sao Tiểu Hà lại phải cho ta xem loại sách này? Ừm... Ngày mai nhất định phải đưa Tiểu Hà đi khám bệnh.

Thế nhưng ngày hôm sau bồn tọa lại quên bống mất, một lòng chờ nhân vật chính xông vào hoàng cung... Đợi hai ngày liền, nhân vật chính vẫn biệt vô âm tín, đành phải... Aish.

Bồn tọa cảm thấy thật mệt tim, ôm lồng ngực lững thững vào hoàng cung.

Đáng lẽ dựa theo cốt truyện, nhân vật chính phải lặng lẽ xâm nhập vào hoàng cung để điều tra bồn tọa, từ đó gặp được hoàng đế nhỏ bị bồn tọa biến thành bù nhìn. Hai người ăn ý với nhau, dưới sự trợ giúp của nhân vật chính, hoàng đế nhỏ thoát khỏi khống chế của bồn tọa, cuối cùng nhân lúc bồn tọa lên kế hoạch mưu triều soạn vị tiêu diệt bồn tọa. Để cảm ơn, hoàng đế nhỏ quyết định phong nhân vật chính làm quốc sư tân nhiệm, nhưng nhân vật chính lại từ chối, sau khi báo xong thù lớn thì quy ẩn, trở thành tông sư của một thế hệ, trong vòng trăm năm không một ai có thể sánh bằng.

Nhìn đi, vậy mới là “tiểu ngạo vạn thế” chân chính chứ.

Cốt truyện nhiệt huyết tới thế mà lại bị nhân vật chính chơi thành cái gì rồi không biết? Bồn tọa quả thực là một giàn nước mũi một giàn nước mắt đầm đìa mới lôi được hấn lên đến ngai thần, nhưng tên chậm tiêu đó còn liều mạng để đi xuống... Quả thật là bùn nhão không trát nổi tường mà.

Bồn tọa nhanh chóng ngộ ra, vẫn còn nói ra câu nói này nghĩa là ta còn quá non trẻ, bởi vậy mới có người đến đổi mới nhận thức cho bồn tọa.

“Hoàng đế nhỏ đâu rồi? Chẳng lẽ cũng biến mất dạng à?”

Bồn tọa vào hoàng cung hỏi thị vệ được phái đi giám thị cậu nhóc, thị vệ khai: “Không ạ, sau khi ăn cơm ngủ trưa xong thì đi nghịch đồ rồi.”

... Nghịch, nghịch để á?

Tình huống gì đây? Không phải nó đáng ra đang nằm gai nếm mật, ngoài mặt thì thuận theo, kỳ thực đang âm thầm lên kế hoạch làm thế nào để khống chế ép ta van xin nó sao? Bồn tọa vội ho một tiếng nói: “Bồn tọa đang hỏi về sự thật, không phải vỏ bọc.”

Thị vệ vô tội nói: “Thực tế đúng là đang chơi với đế đó ạ.”

Bổn tọa cả người đều sưng ra, hỏi thăm: “Có phải tại người trông coi nó chặt quá, không cho nó đầy đủ không gian không?”

Thị vệ bối rối trả lời: “Oan uổng quá đại ca, hoàng đế nhỏ đi chơi hoàn toàn là bởi vì cậu ấy muốn chơi mà.”

“ ... ”

Bổn tọa vẫn không tin, ôm niềm hy vọng trên đường đi tìm hoàng đế nhỏ, lòng nghĩ rằng chắc là nó ẩn giấu quá kỹ nên cấp dưới mới không phát hiện ra thôi, vậy nhưng bổn tọa còn chưa kịp vào cửa, cách một bức tường đã nghe thấy tiếng đế kêu...

Hình như vì lúc đó bổn tọa tức giận quá, cho nên tay không khống chế được sức lực, mới ‘xoạt’ một tiếng, cánh cửa đã vỡ biến thành bụi phấn rồi. Vị hoàng đế nhỏ tròn mắt há hốc mồm nhìn bổn tọa, hốt hoảng giấu lọ đựng đế mèn sau lưng, cười gượng: “Quốc, quốc sư tới đây à... mau ngồi xuống đi.”

Bổn tọa lạnh lùng chất vấn: “Bệ hạ vừa làm gì thế?”

Hoàng đế nhỏ vẻ mặt thành thật khai báo: “Trẫm đang làm bài tập thôi, quốc sư người xem trong cuốn ‘Đại Học’ viết thật thuyết phục, đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chí vụ chí thiện... Quốc sư, trẫm cũng phải đạt được đại học.”

(Đạo học làm việc lớn là ở chỗ làm rạng rỡ cái đức sáng của mình, thương yêu người dân, đạt tới điểm chí thiện – Cổ Hán Văn)

Bổn tọa nói mà chẳng có biểu cảm gì: “Người cầm sách ngược rồi.”

“Á? Vậy sao?!”

Hoàng đế nhỏ nhanh chóng lộn lại, sau đó mới nhận ra không hề cầm ngược, đồng thời bị bổn tọa đoạt luôn cái lọ đế mèn của nó, hoàng đế nhỏ đương nhiên tính toán hòng cướp về, nhưng nhào một cái vào khoảng không ngã sấp mặt...

“Ô oa!”

Hoàng đế nhỏ khóc ngao ngao, “Quốc sư, người hiểu lầm rồi!”

“Hiểu lầm?”

Bổn tọa quyết định nghe giải thích thử xem, hoàng đế kể rõ nguyên nhân: “Quốc sư, có lẽ người còn chưa biết, thật ra trẫm không hề nuôi nó để chơi, mà chỉ giành nó lại để nghiên cứu thôi.”

Bổn tọa hỏi: “Làm nghiên cứu?”

Hoàng đế nhỏ tình cảm dạt dào tiếp lời: “Đúng vậy, trẫm biết quốc sư từ trước tới nay luôn mong muốn trẫm lớn lên có thể trở thành một quân chủ có thể tự mình sáng tạo một phương, chỉ là lựa chọn phương thức hơi cực đoan mà thôi, khổ tâm của quốc sư, trẫm đều hiểu.”

Bổn tọa thở dài, “Người biết là tốt rồi, đừng có suốt ngày chỉ chơi bởi lêu lổng nữa, làm việc nghiêm chỉnh một chút đi.”

Nhóc hoàng đế lại nói: “Vậy nên trẫm đạo gần đây đang nghiên cứu một phương thức nuôi nấng, để con đế có thể truyền tín hiệu thông qua tần suất chấn động, đạt được mục đích truyền tin mã hóa. Chờ sau khi nghiên cứu ra, trẫm có thể sử dụng thủ vệ bí mật truyền tin liên lạc với các thần tử khác rồi.”

“ ... Gì cơ?”

Hoàng đế nhỏ vẫn luyên thuyên không ngừng: “Trẫm lén lút nuôi lâu như vậy, trải qua vô số lần thử nghiệm, hoàn toàn không phải để chơi, mà là vì trọng chấn quân uy, quân lâm thiên hạ!”

9. Chương 9: Đông Phương Khanh Ngạn, Bốn Tọa Và Người Không Đội Trời Chung!

“Bệ hạ.”

Cả người chết lặng, hoàng đế nhỏ đứng chả biết xấu hổ là gì, nuôi để cứu quốc như thế mà cũng nói ra miệng được, bốn tọa cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, vô cùng bình tĩnh hỏi: “Nhìn thần giống dễ gạt lắm à?”

“Sao quốc sư lại nói vậy chứ?”

Hoàng đế nhỏ giật nảy mình, ngây thơ vô tội tiếp tục ngụy biện.

“Bệ hạ đừng bịa chuyện nữa.” Bốn tọa liếc một cái đã nhận trò hề của thằng nhóc con này rồi, trực tiếp vạch trần nó, “Để mèn cần bản không phải nuôi như vậy, nếu người thật sự muốn nghiên cứu sao lại để chúng trên lá cây lá rộng chứ?”

Mắt nhóc hoàng đế tròn tròn, hỏi: “Sao lại không thể?”

Bốn tọa thả con đế trong lọ ra, ngồi xuống chỉ cho nó, “Lá của cây lá rộng không phải là không ăn được, quan trọng là hiện tại lá của cây lá rộng thật sự rất độc, có lần ta lỡ dùng lá rau xà lách làm độc chết một con, thông thường cứ dùng dưa chuột hoặc cà rốt thì hơn.”

“Oa! Học vấn của quốc sư cao thật, không hổ là thầy của cả một quốc gia.”

Hoàng đế nhỏ nhìn bốn tọa bằng ánh mắt sùng bái, bốn tọa rất vui vẻ, chỉ điểm cho nó thêm vài câu, “Để mèn rất dễ chết, không thể đựng vào muối dầu giấm rượu, hàng ngày cứ cho nó ăn gạo tẻ nấu nhão, đừng để cứng quá, sẽ làm nó bị thương đấy.”

Hoàng đế nhỏ tiếp tục nịnh hót, “Quốc sư đỉnh quá đi, cái gì cũng biết!”

“Gì chứ bốn tọa nuôi đế mèn từ khi người còn chưa sinh ra cơ.”

Tiểu hoàng đế hỏi lại, “Vậy sao sau này không nuôi nữa?”

“Vẫn nuôi mà, ngay trong phủ quốc sư... Chờ chút đã, người hỏi nhiều như vậy làm gì!”

Hoàng đế nhỏ học xấu rồi, đặt bẫy cả bốn tọa, may mà bốn tọa nhạy bén không bị lừa.

Bốn tọa tịch thu lọ đế mèn, lạnh lùng nói: “Tịch thu con đế này, không được chơi bởi lâu lỏng nữa.”

“Trẫm không muốn, trẫm muốn chơi, quốc sư để trẫm sa đọa đi, đừng lo cho ta nữa... oa oa...”

Hoàng đế nhỏ lẩn lộn khóc lóc om sòm, bốn tọa hận rên sất không thành thếp hỏi: “Chẳng lẽ người không muốn đoạt lại quân quyền sao? Người can tâm nghịch đế như thế cả đời à?!”

Hoàng đế nhỏ vừa khóc vừa nói: “Sao trẫm lại muốn đoạt lại quân quyền chứ? Chính vụ quốc sư không phải đang xử lý rất tốt à? Thấy quốc sư hàng ngày luôn bận rộn liên tục như con quay, nếu trẫm đoạt quyền rồi, sao có thể như hiện tại ngồi nghịch đế được nữa chứ?”

... Hoàng đế nhỏ nói hay quá có lý quá bốn tọa thật sự không tìm ra được lý do vì sao nó nên đoạt lại quân quyền luôn. Bốn tọa thậm chí còn bắt đầu hoài nghi quyền lợi làm BOSS của mình, lại nói, vì sao bốn tọa muốn đoạt thiên hạ ấy nhỉ?

Hoàng đế nhỏ đứng lúc cho ra một kết luận, “Bởi vậy quốc sư đừng có quan tâm trẫm nữa, thiên hạ người cứ lấy đi, trả lại đế cho trẫm, để trẫm sa đọa mà chơi.”

“Không không, bệ hạ.” Bốn tọa nhanh chóng dụ dỗ khuyên xin nhóc hoàng đế, “Thật ra làm hoàng đế rất đặc sắc, ai cũng phải nghe theo lời người, muốn gì làm nấy. Hơn nữa còn không bị ai làm phiền, chính vụ hàng ngày cũng chẳng phức tạp gì cả đâu, bệ hạ nhất định có thể đảm nhận được mà.”

Hoàng đế nhỏ thở dài, “Nhưng mà đoạt quyền khó lắm, bắt đế nghịch còn vui hơn.”

Bốn tọa thử đề nghị: “Hay là tới ngự hoa viên một lúc đi, nói không chừng sẽ thu hoạch được gì đó.”

Theo như nội dung vở kịch thì nơi hoàng đế nhỏ gặp được nhân vật chính chính là ở ngự hoa viên.

Vậy mà giờ hoàng đế nhỏ tỏ ra không hề mong muốn chút nào, lại còn chống đối quyết không theo, cứng cổ nói: “Trời nóng thế vào ngự hoa viên làm cái gì? Hơ nữa ngồi ở đó nhàm chán lắm.”

“...Nếu không thì để phòng bếp làm đồ ăn và trà chiều, để bệ hạ vừa ngắm hoa vừa uống?”

“Được được, trẫm muốn ăn bánh đậu xanh, cả trà bách hoa nữa, thêm chút mật ong vào nhé.”

Bốn tọa nhìn nhóc hoàng đế kén ăn âm thầm đáp ứng, dự định chốc nữa nhắc nhở phòng bếp đổi hết thành đồ chay.

Khó khăn lắm mới kéo được hoàng đế nhỏ vào vị trí, bốn tọa lại đi tìm nhân vật chính, nhân vật chính cũng không vô ý thức vô trách nhiệm như bốn tọa đã nghĩ, hần tới hoàng cung rồi, chỉ là... Đúng vậy, nhân vật chính bị mù đường, bốn tọa quên bég mất.

Xin lỗi nhân vật chính, là bốn tọa hiểu lầm người.

Xin lỗi nhân vật chính, là bốn tọa hiểu lầm người.

Những lời này bốn tọa vừa khóc vừa nói đấy.

Lúc bốn tọa tìm được nhân vật chính trên cái cây gần tường thành, tên ngốc này còn kích động hô tên bốn tọa nhào vào lòng bốn tọa... Phía sau còn bị hơn mười con quái đuổi theo.

“Cố Hoàn cứu ta...”

Bốn tọa rút kiếm một chiêu thiêu hết, rầm rầm chết toàn bộ.

Sau đó nhân vật chính linh linh keng keng lên cấp, bốn tọa và nhân vật chính nhìn nhau rồi lại nhìn đỉnh đầu đối phương, cấp 6 và cấp 64, rơi vào khoảng lặng, bốn tọa ho khan một tiếng, “Sao người mới...”

Nhân vật chính (vui vẻ): “Cố Hoàn, người đỉnh thật, mạnh như vậy chỉ tốn một chiêu vài giây của người!”

Bốn tọa (mặt không thay đổi): “Bởi vì quái chỉ có cấp 6.”

Nhân vật chính (đau khổ): “Nhưng đánh phiền lắm luôn, ta cũng muốn một chiêu vài giây.”

Bốn tọa (mặt không thay đổi): “...Chăm chỉ thăng cấp.”

Nhân vật chính (giả đáng yêu làm nũng): “Người giúp ta đi mà~”

Bốn tọa (cơ mặt co giật): “Chuyện ai người nấy làm!”

“Ta không thăng cấp nữa...”

Nhân vật chính vậy mà lại ra đại chiêu, bốn tọa nhanh chóng chịu thua, “Đừng đừng đừng, bốn tọa dẫn người đi ngự hoa viên trước, người đi nhận nhiệm vụ đi, chốc quay lại rồi nói.”

Nhân vật chính cảnh giác hỏi: “Tới ngự hoa viên làm gì? Ta không phải tới để tìm người sao?”

“Không phải, thật ra là thế này,” Bốn tọa vừa nghĩ vừa lừa nhân vật chính, “Trong ngự hoa viên có thứ tốt đợi người tới lấy.”

Nhân vật chính nửa tin nửa ngờ: “Vật gì thế?”

Bốn tọa nói: “Người cứ đi thì biết.”

Vì vậy cường chế kéo theo nhân vật chính, một đường giết tướng qua cửa lôi hần đến ngự hoa viên, trong lúc này nhân vật chính thăng lên được 2 cấp. Bốn tọa đẩy nhân vật chính vào ngự hoa viên, nhìn nhân vật chính và hoàng đế nhỏ cuối cùng cũng gặp được nhau rồi, an tâm thỏa mãn rồi đi, ấu giấu công danh.

Vậy thôi, bốn tọa chỉ có thể giúp người đến cửa này thôi.

Sau đó bốn tọa về phủ quốc sư, đầu tiên mang con đế hoàng đế nhỏ nuôi ra, cho con cún tên Tiểu Hoàng, xử lý toàn bộ chính bộ, kiểm tra bài tập của tiểu hoàng đế... Vẫn như trước không hiểu chuyện X.

Tiểu Hà mới tới hỏi bốn tọa: “Đại ca, quyển sách kia ngài xem chưa?”

“Chưa xem, Tiểu Hà người rót cuộc muốn gì cứ nói thẳng ra đi.”

Tiểu Hà hận rèn sắt không thành thép nhìn bồn tọa, “Ngài xem xong quyển sách đó là hiểu mà! Ai, đại ca ơi, em chỉ có thể giúp ngài đến thể thôi.”

Nói xong lại chạy đi, bồn tọa không hiểu nổi Tiểu Hà nữa, tắm rửa xong trở về phòng ngủ, nhặt lại quyển sách kia, lòng vừa mừng Tiểu Hà là đồ thần kinh vừa không kiềm nổi lòng hiếu kỳ đọc thử.

Lại nói tiếp, cái tư thế đầu tiên này không phải lúc đó bồn tọa đề nhân vật chính cũng dùng sao?

Người phía trên hẳn là vẽ bồn tọa, người phía dưới hẳn là nhân vật chính.

Bồn tọa lật thêm một trang, sau đó lại một trang, chết lặng nhìn bọn họ thay đổi hết tư thế này đến tư thế khác, làm từ sa mạc Sahara đến Thái Bình Dương, chợt ngón tay cứng đờ. Bởi vì bồn tọa đọc được câu nói của người đang tiến vào: “Ngoan ngoan nào, người thích được đàn ông làm vậy à? Hả?”

Bồn tọa run rẩy quay đầu lấy hơi rồi nhìn lại lần nữa, đúng là mỗi câu nói đều chứng thực suy đoán của bồn tọa —— Bồn tọa bị nhân vật chính lừa.

“Soạt —— “

Bàn bị bồn tọa xem là nhân vật chính đập thành bột phấn.

“Đồng Phương Khanh Ngạn, bồn tọa không đội trời chung với người!”

Từng chữ nói ra đều nghiêng răng nghiêng lợi. Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu nhân vật chính hiện đang ở chỗ này, bồn tọa nhất định phải đập chết hẳn.

Đúng lúc trần nhà cách một tiếng, một bóng người rơi xuống, vừa vịn áp trên người bồn tọa.

10. Chương 10: Hiếm Khi Có Được Một Lần Nhân Vật Chính Muốn Âm Sát Bồn Tọa

“Cố Hoàn!”

Nhân vật chính ôm (đè) bồn tọa, nghĩ lại vẫn còn sợ hãi kêu: “Làm ta sợ gần chết, còn tưởng ngã chết rồi chứ.”

Đúng thế, chưa nói đến chuyện bồn tọa phải làm miếng lót đệm cho hẳn, bồn tọa thoát cái giấu eo nhỏ đi trước đã. Bồn tọa trừng tên ngu xuẩn này hồi lâu, thu hồi lời vừa nói, dù sao cũng vất vả lắm mới kéo được hẳn tới đây...

“Sao người vẫn ở cấp 8?!”

Bồn tọa hỏi.

“Vì sao ta không thể ở cấp 8?”

Nhân vật chính hỏi lại.

Bồn tọa ghen hợm không nói được gì, bởi vì lúc bồn tọa đi cùng người chỉ cần đánh một con quái nhỏ là đã thăng cấp được rồi, thế mà người đến một con quái nhỏ cũng không đánh! Bồn tọa chặt vật bò dậy, khập khiễng bước đến bên giường, lạnh lùng hỏi hẳn, “Sao người lại đến chỗ ta?”

Nhân vật chính bề ngoài thì có vẻ lý lẽ hùng hồn lắm, thực ra chẳng có chút lực: “Ta, ta tới làm nhiệm vụ!”

Lòng ngực bồn tọa nhói một cái, ầy mà so với trên người còn đau hơn, chẳng lẽ hẳn nhận nhiệm vụ ám sát bồn tọa rồi? Về mặt chợt dạ của nhân vật chính như chứng thực cho suy đoán của bồn tọa, bồn tọa cau mày không nói gì, không nghĩ tới tình tiết đã tiến triển tới mức này rồi, thế nhưng... làm sao mới có thể để nhân vật chính thành công giết chết ta bây giờ?

Nhân vật chính đương nhiên sẽ có vòng sáng bảo trợ, bốn tọa cũng không thể quá nương tay, bốn tọa còn đang tự hỏi phải làm sao ở đây, nhân vật chính lại chợt dạ hỏi: “Người nhận ra rồi à?”

Bốn tọa trầm giọng: “Biết hết rồi, bốn tọa đã sớm biết.”

Nhân vật chính lập tức làm nũng, “Vậy người giúp ta làm nhiệm vụ này luôn đi~”

Bốn tọa giật nảy cả mình, nhân vật chính đã không biết xấu hổ tới loại trình độ này rồi cơ à? Hơn nữa, bốn tọa giúp hắn sao được? Chẳng lẽ tự đâm hai dao vào người mình?

Bốn tọa do dự hỏi: “Thật, thật sự phải làm vậy à?”

Nhân vật chính tỏ vẻ đương nhiên, “Đúng vậy, đối với người mà nói chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay thôi mà.”

... Một cái nhấc tay thôi á?! Cái gọi là ‘một cái nhấc tay’ này hẳn là cái ‘cung cấp cứu trợ’ người ta hay nói nhỉ? Nhân vật chính sao dùng vẻ mặt đó để yêu cầu vậy được chứ?

Bốn tọa lặng lẽ phân vân liệu có nên đáp ứng hay không.

Không đáp ứng đương nhiên là không ổn, dù sao thì hiếm lắm nhân vật chính mới có được lòng hăng hái tới ám sát bốn tọa, không thể dễ kích động được.

Nhưng nếu đáp ứng, không phải là nhường quá rõ ràng luôn rồi à? Hơn nữa kiểu chết này nhục nhã lắm.

Lúc bốn tọa còn đang chần chừ, nhân vật chính lại bắt chuyện: “Quyết định khó khăn đến vậy à?”

...Chẳng lẽ lại không sao?

Bốn tọa run rẩy nói: “Không thì người tự mình tới đi?”

“Cũng được.”

Nhân vật chính thoải mái đáp ứng.

Bốn tọa nhắm mắt chờ chết, nhân vật chính thúc giục: “Nói mau đi.”

...Nói, nói cái gì mới được? Đến tâm pháp ra tay người cũng phải để bốn tọa dạy người à?

Bốn tọa rưng rưng bắt đầu đọc thầm: “Ngũ lôi mãnh tướng, hỏa xa tương quân, đẳng thiên đảo địa, khu lôi bồn vân, đội trượng thiên vạn, thống lĩnh thần binh, khai kỳ cấp triệu, bất đắc kê đình...”

Nhân vật chính hỏi: “...Cái gì đây?”

Bốn tọa nhin hết chưa xót khăn giọng nói: “Thuật dẫn lôi.”

Nhân vật chính mặt đầy dấu chấm hỏi, ừ ừ cạc cạc chẳng hiểu gì sất: “Ta hỏi người để để ở đâu, người đọc bí tịch gì đó để làm gì?”

Giờ bốn tọa mới nhìn đến nhiệm vụ trên người nhân vật chính:

[Hoàng đế nhỏ xin giúp đỡ: Trộm về con để bị quốc sư đoạt mất]

Hóa ra nhân vật chính không phải tới giết bốn tọa mà là đến trộm để thôi, tốt quá rồi... Bốn tọa đang vui vẻ cái gì thế?

“Cố Hoàn, Cố Hoàn, người làm sao vậy?”

Nhân vật nắm lấy vai bốn tọa lo lắng lắc lắc, bốn tọa dựng thẳng thất lưng ken két một tiếng, hơi lệch. Bốn tọa đau không chịu nổi, nhân vật chính lại cứ ở bên chi chi oa oa hỏi để ở đâu để ở đâu ta muốn tìm để...

“Đủ rồi!”

Bốn tọa vỗ ván giường, mặt lạnh như sắt đá ra lệnh, “Không được giúp nó tìm nữa!”

“Vì sao?”

“Để là của bốn tọa... Không, hoàng đế nhỏ phải trị quốc thật tốt, không được phép mãi mê ham chơi!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì hết!”

“Chẳng qua...”

“Cũng không có chẳng qua nào cả!”

“VẬY...”

“Có gì nói mau đi!”

Bồn tọa sắp bị nhân vật chính liên tha liên thiên làm cho tức đến hộc máu rồi, giờ thất lưng còn đang ken két đau nhức đây này, nhân vật còn tỏ ra đáng thương nói: “Người muốn ta thăng cấp, lại không để ta làm nhiệm vụ, làm sao ta thăng cấp được chứ?”

Bồn tọa hiện tại tâm trạng rất tệ, giọt nước tràn ly, cười lạnh nói: “Bồn tọa có nghe lầm không nhỉ? Cái kẻ đến một con quái nhỏ cũng không chịu đánh tới giảng cho bồn tọa về chuyện thăng cấp?”

“Cố Hoàn, sao người có thể nói ta như vậy!”

Nhân vật chính tủi thân, bồn tọa tiếp tục cười nhạt, “Lẽ nào bồn tọa nói sai à? Còn cả chuyện lần trước lừa dối bồn tọa nữa, người cho rằng bồn tọa là kẻ ngu sao?”

“Chẳng lẽ không... Đương nhiên là không phải rồi! Cố Hoàn, người hiểu lầm rồi.”

Bồn tọa hừ lạnh một tiếng, ném quyển sách kia qua, “Tự mình xem đi! Bồn tọa biết hết cả rồi.”

Nhân vật chính lật vài trang thì cảm phần trào dâng, ném quyển sách lên mặt đất, “Thật quá đáng!”

Bồn tọa: “...” Người cũng biết mình quá đáng à?

Nhân vật chính hỏi: “Ai cho người xem quyển sách này?”

Bồn tọa đáp: “Tiểu Hà.”

Nhân vật chính không định trả đũa chứ?

“Cái tên Tiểu Hà này... Thật quá đáng! Sao hắn có thể lừa gạt người chứ!”

Nhân vật chính vỗ bàn một cái nói.

Bồn tọa ngây ngẩn cả người.

“Cố Hoàn, người dễ lừa quá.” Nhân vật chính nâng mặt bồn tọa lên nghiêm túc nói, “Sao người lại có thể tin cậu ta chứ? Những gì ta dạy người mới là chính xác.”

Bồn tọa lung lay, ngờ vực nhìn nhân vật chính, nhân vật chính trưng ra bản mặt đau khổ, “Cậu ta nói có hai câu người đã tin, người không có một chút tín nhiệm nào dành cho ta hay sao?”

Nhờ, nhờ đâu sách người ta lấy ra chính là quyển phổ cập khoa học thì sao, bồn tọa định nói như vậy đấy, nhưng sát khí trên mặt nhân vật chính dày đặc, bồn tọa nhìn đến ngây người mất một giây đồng hồ, tỉnh táo lại mới phản ứng kịp tư thế của hai người như sau:

Bồn tọa bởi vì đau thất lưng vốn đang nằm lý trên giường, hiện tại lại bị nhân vật chính ôm chặt eo kéo dậy, đầu gối nhân vật chính chống giữa hai chân bồn tọa, không sao cách nào khép lại được...

Bồn tọa run rẩy, nhân vật chính... như vậy là đang muốn bị chịch à?

11. Chương 11: Nhân Vật Chính, Người Là Yêu Tinh Nhỏ Chuyên Làm Phiền Người Khác

Đêm nay, tại phủ quốc sư.

“Đông Phương Khanh Ngạn... Người, người xong chưa!...”

“Chưa xong, thêm lần nữa ddi~”

“Đủ rồi!...”

“Chưa đủ!”

...

Bồn tọa hoàn toàn không nghĩ tới hóa ra nhân vật chính thích bị bồn tọa chịch, còn phát rồ nhân lúc bồn tọa đau eo mà mạnh mẽ mừng đao bồn tọa dùng, tuy rằng nó cũng không phát huy được tác dụng gì.

Nhân vật chính, người đúng là yêu tinh nhỏ chuyên làm phiền người khác.

“Cố Hoàn.” Nhân vật chính dụi đầu vào vai bồn tọa làm nũng.

“Ừ?” Bồn tọa chẳng còn chút lực nào, bị hấn ôm.

“Dể để ở đâu?”

“...” ← bồn tọa.

“Ai da, Cố Hoàn sao người lại đánh ta? Hu hu hu...”

Bồn tọa đánh nhân vật chính phát khóc mới chịu, âm trầm ra lệnh: “Bồn đã nói không được giúp nó trộm dể!”

Nhân vật chính khóc tu tu, thọt một câu: “Vậy ta làm sao thăng cấp được?”

Bồn tọa im lặng hồi lâu mới thở dài một hơi, “Bồn tọa kéo người là được chứ gì.”

“Cố Hoàn, người tốt nhất! Moa~”

Nhân vật chính ôm bồn tọa hôn một cái, bồn tọa mặt không đổi lau nước bọt trên mặt, xoay người đi ngủ, nhân vật chính thì cứ bám dính như một con bạch tuộc.

Đêm hôm đó bồn tọa mơ thấy mình là Tôn Hầu Tử bị dè 500 năm dưới đá, sáng ngày tiếp theo tỉnh lại cơn đau nhức ở eo cũng đỡ hơn nhiều. Kéo nhân vật chính từ cấp 8 lên cấp 28 đến tận trưa, ăn xong bữa trưa nhớ tới chính vụ còn chưa xử lý, dể còn chưa cho ăn, bài tập của hoàng đế nhỏ còn chưa kiểm tra, đành lệnh ép buộc nhân vật chính tự mình thăng cấp, xế chiều hôm nay không lên đến cấp 30 đừng hòng ăn cơm, nhân vật chính mặt mày ủ rũ đáp ứng.

Đến khi bồn tọa bận bịu xong hết mọi việc, nhân vật chính còn chưa trở lại, bồn tọa bớt chút thời gian tìm Tiểu Hà tính sổ, “Tiểu Hà, vì sao người lừa dối bồn tọa?”

Tiểu Hà mặt như ngủ mơ.

“Đại ca người nói gì cơ?”

Tiểu Hà vẫn còn nói dối khiến bồn tọa vô cùng đau lòng, “Tiểu Hà, dùng lương tâm của người mà nói xem, bồn tọa đối với người có phải rất tốt không, vậy sao người lại đem quyển sách X kia đến lừa bồn tọa, hại bồn tọa suýt chút nữa đã xử oan Khanh Ngạn, từ mình nói đi, làm như vậy có đúng không?”

“Đại ca! Em luôn luôn vì ngài mà!” Tiểu Hà kêu oan, “Tên Đông Phương Khanh Ngạn đó một bụng toàn suy nghĩ xấu xa ngài bị hấn lừa rồi! Còn nữa sao lại biến thành “Khanh Ngạn” rồi?”

Bồn tọa nghi ngờ nhìn hấn.

Tiểu Hà nói tiếp: “Ngày đầu tiên ngài trở lại, em nhìn ngài khắp khiêng đã biết ngài mới là người bị lừa rồi, vậy nên mới nhiều lần ám chỉ ngài, ai ngờ ngài lại bị hấn lừa tiếp, ngài không nghĩ ra rằng em với ngài là người một nhà hại ngài làm gì cơ chứ!”

Bổn tọa vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hỏi: “Vậy sao người không nói thẳng ra?”

“Còn không phải vì sợ làm tổn thương lòng tự trọng của ngài sao!”

Bị nhân vật chính lừa liên tiếp hai lần, bổn tọa trong nháy mắt tổn thương lòng tự trọng, cầm đao lên đi tìm nhân vật chính tính sổ, Tiểu Hà vội vàng ngăn cản lại, bổn tọa sắp phát nổ rồi, sát khí đằng đằng.

“Đừng cản ta, ta phải giết hấn!”

“Em không phải lo lắng cho hấn mà là sợ ngài lại chịu thiệt nữa thôi.”

“... Bổn tọa sao chịu thiệt được!”

Mặc dù bổn tọa nói thì nói thế, nhưng cuối cùng vẫn ăn phải hai cú lừa, thế là phần nợ buông đao xuống, Tiểu Hà ở bên cạnh bày mưu tính kế, “Đông Phương Khanh Ngạn mưu ma chước quỷ, nếu ngài đối diện trực tiếp nhất định sẽ bị hấn lừa.”

Bổn tọa ngài mặt không phục, nhưng trong lòng đã mô phỏng ra một vài tràng cảnh như sau:

Bổn tọa: Đông Phương Khanh Ngạn, bổn tọa muốn hỏi hết vốn!

Nhân vật chính: Cố Hoàn người nói cái gì thế?

Bổn tọa: Đừng có mà giả vờ nữa! Người lúc nào cũng lừa bổn tọa!

Nhân vật chính: Cố Hoàn, nói phải có chứng cứ chứ, rõ ràng là ta bị người lừa nhiều lần như vậy, sao người đã được lợi rồi lại còn khoe mẽ, không nghĩ người lại là người như thế đấy blablabla...

Bổn tọa: Thật, thật vậy chẳng?

Nhân vật chính: Đúng vậy, người tính bù đắp ta thế nào?

Bổn tọa: Đây...

Nhân vật chính: Tới đây, người sờ chỗ này đi.

...

Bổn tọa tưởng tượng xong chỉ muốn cho mình một cái tát, vì vậy hỏi Tiểu Hà, “Người có cách nào giúp bổn tọa hỏi lại hết vốn không?”

Tiểu Hà lắc lắc quạt lông mới mua, lộ ra nụ cười nắm chắc phần thắng, “Ngài đừng nói chuyện này trước mặt hấn. Thấy hai túi thuốc X này không? Một túi là uống xong muốn bị người X, túi còn lại là... uống xong muốn đi X người, nhất định đừng có dùng sai nhé, đến lúc đó sẽ không để hấn có cơ hội lừa dối nữa.”

Này... A... không hổ là lão đánh xe mà...

Bổn tọa vô cùng khâm phục, hào hứng chạy đi tìm nhân vật chính, lúc tìm thấy, tên ngu ngốc này còn đang cầm kiếm gỗ đuổi theo một con quái cây liễu chem tới chem lui. Hấn chém người ta một cái rơi 20 máu, người ta đánh hấn một cái rơi 50 máu, máu cạn hấn lại uống thuốc, uống xong viên tăng 50 máu nhân vật chính phát hiện ra uống hết thuốc mất rồi, cây liễu tát một cái rõ đau, nhân vật chính gần toi mạng...

Bổn tọa sợ đến mức trái tim co rút, một kiếm chém chết quái nhỏ, giờ mới phát hiện nhân vật chính vẫn cấp 28... Bổn tọa nghiêm túc nghi ngờ hấn có phải cùng con quái này đánh đắm cả một buổi chiều hay không, bổn tọa thậm chí còn nghi ngờ hấn lên cho con quái này uống thuốc để đảm bảo nó không chết được...

“Cố Hoàn!”

Nhân vật chính kích động nhào vào lòng bổn tọa hỏi: “Người tới đón ta về ăn cơm à?”

“Ăn ăn ăn! Luyện chưa tới cấp 30 không cho phép...” Bồn tọa dùng đầu ngón tay chọc muốn thủng trán hắn, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện quan trọng hơn, vì vậy giả vờ lạnh lùng nói, “A đúng rồi, bồn tọa tới tìm người ăn cơm chung đây.”

Nhân vật chính ngẩng đầu lên hỏi: “Nhưng người vừa mới nói chưa đủ cấp 30 không được ăn mà.”

“Răng rắc.”

Kiểm gỗ của nhân vật chính bị bồn tọa nhờ tay bóp chặt quá nên gãy mất, bồn tọa lạnh lùng kéo hắn xoẹt xoẹt lên cấp 30, lúc này trời đã tối rồi. Bọn ta ăn tối ngay tại nhà chính của quốc sư phủ, lúc bồn tọa lấy rượu ra còn cố tình chỉnh phương hướng một chút, để tránh nhầm lẫn.

“Khanh Ngạn.” Bồn tọa dụ dỗ hết sức có thể, “Nào, uống rượu đi.”

Bồn tọa căng thẳng nhìn nhân vật chính chậm giơ tay với tới gần cái chén của hắn, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, Tiểu Hà còn đặc biệt dặn dò nhất định đừng có làm sai rồi...

“Đại ca, ngài có gặp Tiểu Hà không? Cậu ấy mượn em hai quyển sách mãi chưa trả.”

Tiểu chợt từ đâu chui ra.

Lửa giận trong lòng bồn tọa tóe lên, mặt lạnh nói: “Ồ bên kia!”

“Vâng, cảm ơn ạ.”

Bồn tọa ngóng chờ Tiểu Chu mau biến đi, Tiểu Chu một chút tinh ý cũng chẳng có, nói tiếp, “Đại ca ngài có nước uống à, em uống được không? Vừa chạy tới khát quá.”

Bồn tọa cắn răng nghiêng lợi nói: “Không thể! Bồn tọa cũng khát!”

Tiểu Chu hơi thất vọng, nhân vật chính lại nhiệt tình mời: “Không sao, ta cho người ly của ta...”

“Không được!”

Bồn tọa nóng nảy, ngăn cản nhân vật chính.

“Sao lại không được?”

Nhân vật chính bắt đầu nghi ngờ, bồn tọa bị nhìn chằm chằm đến là chột dạ, vội vàng nhét chén của mình vào tay Tiểu Chu đuổi đi, “Rồi đấy, đi lẹ lẹ đi.”

“Vâng, cảm ơn đại ca rất nhiều.”

Tiểu Chu ngây thơ, hoàn toàn không thấy có gì sai sai ở đây, nhưng nhân vật chính hình như lơ mơ đoán ra gì rồi, chậm rãi đẩy chén của hắn tới trước mặt bồn tọa dụ dỗ nói: “Không sao, ta vẫn còn một ly mà.”

“...”

Bồn tọa tự dưng muốn khóc quá, Tiểu Hà không dạy ta trong tình huống này thì phải làm gì mà.

...Chờ một chút, vừa nãy Tiểu Chu nói muốn đi đâu cơ?

12. Chương 12: Bồn Tọa Rơi Xuống Giọt Lệ Khuất Nhục

Đùa cái gì thế? Đây chính là chén rượu uống vào sẽ # %# đấy, bồn tọa sao có thể uống được!

Bồn tọa vươn tay ra, định hắt hết lên mặt nhân vật chính, nhân vật chính đột nhiên lại thu ly về, quay qua cho bồn tọa một nụ cười, “Không muốn uống ly này à? Được rồi, ta rót cho người một ly khác.”

Nhân vật chính đúng là rất biết thời biết thế, biết không bức bách được bồn tọa, vậy nên bồn tọa yên lòng. Nhân vật chính liên tục rót đầy hai ly rượu, người một ly ta một ly, nhân vật chính còn hăng hái đẩy ta đĩa rau, khuyên ta ăn nhiều một chút.

Đông nguyệt lên cao, để trong phủ quốc sư vui mừng kêu vang, hoa lải trên bờ tường đua nhau nở rộ, hương hoa ngập khắp khu vườn. Tự nhiên bốn tọa cảm thấy có gì đó sai sai, đành hỏi nhân vật chính, “Người có cảm thấy hôm nay đặc biệt nóng không? Sao lại nóng như vậy chứ?”

“Nóng à?”

Nhân vật chính nổi lên nụ cười ẩn ý dạt dào, “Chắc là tại người mặc nhiều quá đấy.”

Nhiều không nhỉ? Nhưng mới có hai lớp thôi mà, bốn tọa từ từ cởi lớp y phục bên ngoài ra.

“Cần ta giúp không?”

Nhân vật chính nghiêng đầu qua cười tủm tỉm, hần cười chẳng tốt lành gì cho kham, bốn tọa luôn cảm thấy thẳng nhóc này đang tính chơi xấu gì đó. Nhân vật chính giơ ngón tay lên, miết qua xương quai xanh của bốn tọa, xúc cảm lạnh như băng. Bốn tọa giờ mới nhận ra cơ thể mình nóng như bàn ủi, lập tức bắt lấy bàn tay đang lăn mò xuống phía dưới, nhân vật chính rút tay về.

Bốn tọa xem nhiều sách như vậy đâu phải chỉ xem cho có, rốt cục cũng phản ứng kịp tình thế hiện giờ, bốn tọa đoán hần vừa rồi căn bản chưa từng có sơ xuất nào... Lúc này nhân vật chính đột nhiên đứng dậy.

“Sắc trời không còn sớm nữa, ta cũng nên trở về nghỉ ngơi rồi, ngày mai chúng ta lại gặp...”

“Không được!”

“Sao lại không được?”

“...Dù thế nào cũng không được!”

Bốn tọa kéo cổ tay nhân vật chính không cho hần đi, nhân vật chính thân thiết hỏi: “Cố Hoàn? Người sao thế? Mặt của người đỏ quá đấy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Bốn tọa vừa kéo được hần về chân lập tức nhũn ra, à phải rồi, Tiểu Hà nói, thuốc này sau khi uống nhân vật chính ngay cả nói cũng không nói nổi nên lời, chỉ có thể vô lực ngay đơ ra đó, tùy bốn tọa dày vò.

Vậy nên bốn tọa đang mềm nhũn nằm nhoài lên người nhân vật chính, ngay đơ ra, tùy nhân vật chính luồn tay vào thân dưới y phục, đụng phải nơi lạnh lẽo nào đó run lên, ngón tay của hần lúc chạm vào hoa nhỏ đầu ngực tàn ác nhéo một cái, bốn tọa đâu đến mức nước mắt trào ra, liếc mắt trừng hần. Thế nhưng về bề ngoài bị một tầng hơi nước giảm hết cả lực uy hiếp, nhân vật chính lại còn cười tủm tỉm hỏi: “Đây là thoải mái không nói nên lời à?”

Bốn tọa hần hể lườm hần lắc đầu, tức khắc đó nhân vật chính đồng thời ra sức bấm một cái, bốn tọa ngáp nước mắt đành phải gật đầu, nhân vật chính rất hài lòng, sờ đầu bốn tọa mà làm như thể vuốt lông thú cưng, “Ngoan quá, đến đây nào, quỳ xuống liếm đi, liếm cứng lên người mới thoải mái được.”

Bốn tọa mất lực chống đỡ, ngã xuống giữa hai chân hần, giàn giụa ngậm lấy cây đồ chơi của nhân vật chính. Bốn tọa cảm thấy vô cùng xấu hổ, trước không biết thì cũng thôi, nay rõ ràng cấp bậc so với hần cao hơn nhiều vậy, nắm giữ toàn bộ thông tin tình báo, dưới tình huống có cả thực lực lẫn đạo cụ còn thua thảm thương như vậy, nhân vật chính thực sự là quá xấu xa...

Cho dù trong lòng hoàn toàn không phục, hiện tại bốn tọa cũng chỉ có thể thành thật giao miệng cho nhân vật chính, chẳng bao lâu thứ đồ chơi kia của nhân vật chính căng lớn tăng lên một vòng, hần thẳng tay ôm bốn tọa đặt ngang trên giường, đẩy chân ra lập tức đâm vào. Bốn tọa bị hần đóng đẩy như thể muốn xuyên luôn tới ruột, nhân vật chính lại còn không hề có chút nhân tính miết mãi tận lực đeo đuổi. Do có tác dụng của thuốc X, bốn tọa ban đầu vốn chống đỡ giờ biến thành hòa theo, lòng hăng hái của nhân vật chính dâng cao, cả đêm thay đổi hàng loạt tư thế, bốn tọa lặng lẽ nằm dưới thân nhân vật chính chảy xuống giọt lệ khuất nhục.

Tiểu Hà, còn cả nhân vật chính nữa... Các người cứ chờ đến ngày mai mà xem...

Đáng tiếc ngày hôm sau bốn tọa chưa kịp phát hỏa, nhân vật chính đã ngạc nhiên phát hiện ra hần thẳng cấp rồi.

“Cố Hoàn ta thẳng cấp rồi nè, người nhìn ta thẳng cấp đi, ta thẳng lên cấp mấy người mau nhìn...”

Hắn ôm bồn tọa liên tục lặp đi lặp lại mấy câu này như một cái máy, bồn tọa mặt không biến sắc đẩy tên ngu ngốc này ra, thản nhiên nói: “Có lẽ nào là thải âm bổ dương không?”

“Phải không?”

Nhân vật chính nghiêm túc suy tư một hồi, đem khuôn mặt mới lau được một nửa của bồn tọa kéo sang, ý chí chiến đấu tràn ngập tuyên bố: “Ta muốn sau này mỗi ngày đều thăng cấp.”

Lòng ngực bồn tọa sôi trào, cổ nén xung động đập chết hắn.

Cái loại người gì vậy, chưa từng thấy qua ai không biết xấu hổ như thế đấy, sao hắn không tự đi mà đánh đấm đi? Bồn tọa chẳng thèm để ý đến hắn nữa, xoay người đi tìm Tiểu Hà tính sổ.

Bồn tọa gõ cửa phòng Tiểu Hà, Tiểu Hà nói chờ một chút.

Bồn tọa lại gõ tiếp, Tiểu Hà lại gào lên nói chờ một chút!

Bồn tọa không muốn chờ, mạnh tay xông vào, Tiểu Hà kéo đệm giường lên, chỉ để lộ ra cái đầu tròng mắt với bồn tọa, “Đại ca, ngài còn dám tới tìm em?!”

Nó làm kẻ ác còn đòi cáo trạng trước, bồn tọa chả hiểu gì nói: “Vì sao bồn tọa không dám?”

“Vậy em hỏi ngài, vì sao đưa thuốc cho Tiểu Chu uống?”

“Ai biết Tiểu Chu đột nhiên xuất hiện chứ.” Bồn tọa mới phải buồn bực đây, lại hỏi, “Đúng rồi, sao người lại biết Tiểu Chu uống?”

“Bởi vì... Ày, quên đi, đại ca ngài đi đi. Em giờ mới hiểu ra rằng vấn đề không phải tại thuốc đâu, ngài sau này cứ an phận nằm dưới luôn đi, đừng có nghĩ đến phản công nữa.”

Bồn tọa lặng lẽ rời đi, đi vòng qua phòng nhỏ nuôi dế chơi với dế. Đến gần cho ăn mới phát hiện ra “Cuốc Ngọc” hôm nay không động đậy, bồn tọa thử vài lần, mới xác định thật sự là chết già rồi.

Bồn tọa đang cầm một cọng cỏ, bỗng nhiên vài giọt nước rơi xuống lòng bàn tay.

Bồn tọa nâng tay lên sờ thử, mới biết thì ra là ta đang khóc.

13. Chương 13: Canh Cá Uống Rất Ngon

Từ khi nhân vật chính phát hiện ra có thể cùng bồn tọa song tu, hắn luôn biểu hiện ra lòng cầu tiến hiếm thấy, nhưng còn bồn tọa... chỉ thầm nghĩ trốn đi.

Hình như nhân vật chính cũng đã lơ mơ nhận ra bồn tọa sợ cái gì, trong khoảng thời gian này phủ quốc sư mỗi ngày đều thế này đây:

Nhân vật chính: “Cố Hoàn, người định đi đâu?”

Bồn tọa: “...”

Nhân vật chính: “Người không xuất hiện ta không thăng cấp nữa!”

Bồn tọa: “...” Thì thôi, không thăng thì không thăng.

Nhân vật chính: “Ta muốn cõi sạch y phục nhảy vào đồng quái tự sát...”

“Đừng đừng đừng! Có chuyện gì từ từ nói chuyện đã.”

Hắn mỗi lần dùng chiêu này bồn tọa lại ngoan ngoãn phối hợp “song tu” với hắn, ban đầu hắn còn áp dụng cách “một khóc lóc, hai âm ỉ, ba treo cổ”, sau này cấp bậc của hắn tăng nhanh như gió, lúc bồn tọa phát hiện ra đã là cấp 59 rồi.

Phải biết rằng, trong trò chơi RPG, nhân vật chính có thể vượt cấp đánh BOSS.

Nói cách khác, trên lý thuyết bốn tọa đã đánh không lại nhân vật chính nữa, nhân vật chính bên ngoài tuy không có biểu hiện gì, nhưng khi đề xuất sắp xếp tư thế song u với bốn tọa thì hẳn không còn làm nũng giã đáng yêu nữa, mà trực tiếp... Ai.

Nói chung là, bốn tọa nghĩ đã đến lúc tạo phản rồi.

Buổi sáng bốn tọa thông báo chuyện này trên bàn cơm với nhân vật chính trước, “Khanh Ngạn, ta dự định hôm nay sẽ phế truất ngôi vị hoàng đế của nhóc hoàng đế, trực tiếp nhất thống thiên hạ.”

“Ồ, biết rồi, buổi tối nhớ về sớm một chút.”

Nhân vật chính vừa ăn tiểu long bao vừa uống sữa đậu nành đáp.

Nhân vật chính nhìn qua rất bình tĩnh, nhất định là vì nắm chắc phần thắng. Vì vậy bốn tọa vào cung bắt hoàng đế nhỏ, hoàng đế nhỏ thì cứ oa oa khóc liên miên suốt, bốn tọa thấy phiền, “Khóc cái gì mà khóc!”

Nhóc hoàng đế ôm hông của bốn tọa, còn lấy vạt áo xì nước mũi, nói: “Quốc sư, người nhanh chóng phế ngôi vị hoàng đế của trẫm rồi sau đó cai gì đó trị gì gì đó đi, trẫm còn hai quyển truyện tranh hài còn chưa xem xong nữa...”

Đồ không có tiền đồ! Bốn tọa còn không phải là... là đợi nhân vật chính ngăn lại sao?

Tối tận khi đăng cơ đại điển, bốn tọa cứ lè mề kéo dài tận nửa ngày nhân vật chính vẫn chưa từng ra ngăn, bốn tọa suy nghĩ tên này có phải đang nghỉ ngơi không, định lát nữa mới tới. Kết quả hoàng đế nhỏ cầm ngọc tỷ nhét vào lòng bốn tọa, thậm chí ngay cả chiếu thư thoái vị cũng kí gửi xong rồi.

Bốn tọa chạy trốn chết, trở về phòng ngủ ở phủ quốc sư, phát hiện nhân vật chính còn đang ngồi trước bàn ung dung thong thả uống canh, thấy bốn tọa còn vậy tay gọi: “Cố Hoàn mau tới đây, canh cá này uống ngon lắm.”

“...Canh cá ngon lắm à?”

Bốn tọa mặt không đổi sắc đề nhân vật chính vào chén canh.

Nhưng đó là bốn tọa tưởng tượng ra đấy thôi, trên thực tế bốn tọa chỉ nghiêm mặt chất vấn nhân vật chính, “Vì sao ngươi không đi ngăn ta lại?”

“Tại sao lại phải ngăn lại?” Nhân vật chính lại ù ù cạc cạc, “Ngươi làm hoàng đế không phải rất tốt à? Hơn nữa những chuyện ngươi làm hiện tại có khác gì hoàng đế đâu?”

Nhân vật chính nói đến là rõ ràng mạch lạc, bốn tọa không còn gì để nói, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống cùng uống canh. Canh cá ngon thật, thịt cũng rất chắc, bốn tọa tán dương: “Tay nghề của đầu bếp phủ quốc sư ngày càng tốt đấy.”

Nhân vật chính liếc mắt nhìn bốn tọa, nói: “Đây là ta làm.”

Ồ, là nhân vật chính làm đó à, bốn tọa nói: “Tài nấu nướng của ngươi ngày càng tốt đấy.”

Nhân vật chính thản nhiên nói: “Chủ yếu là nguyên liệu nấu tốt thôi, cá chép vừa mới giết được.”

Ồ, cá chép vừa mới bắt được đó à, bốn tọa mắt một lúc, đột nhiên hỏi: “Ngươi bắt cá chép ở đâu ra?!”

Nhân vật chính bình tĩnh nói: “Thì từ cái ao nhỏ ở hậu viện...”

“ĐÔNG PHƯƠNG KHANH NGẠN!”

“...Sao vậy?”

“Đó là cá chép đỏ ta nuôi mà!”

“...Cá, cá chép đỏ thì sao?”

“Là cá cảnh mà! Bồn tọ cực khổ lắm mới nuôi lớn được đây!” Bồn tọ tức suýt phát nổ, nhào tới cấu nhân vật chính, kết quả lại bị nhân vật chính trở tay dè ngược lại, đọc thuật tủa hồn. Á à có bản lĩnh, bồn tọ sử dụng xá tâm chuông... Ấy? Cảnh này quen quen.

Bồn tọ bị khóa trong đại trận vùng lên, nhân vật chính chậm rì rì khuyên nhủ: “Cố Hoàn, bình tĩnh chút đã.”

“Người bảo ta bình tĩnh thế nào giờ? Cá của ta người cũng ăn rồi, người @# %...”

Bồn tọ hùng hù hỏ hỏ bị nhân vật chính tha lên giường, nhân vật chính nịnh nọt bồn tọ thử dụ dỗ: “Đừng ầm ĩ mãi thế, người cứ sống hòa thuận với ta không tốt hơn à?”

“Sống cái đồ MB nhà người! Ta *% %&...”

Bồn tọ học được nhiều thô tục chợ búa đều lòi hết ra, nhân vật chính càng nghe giữa lông mày nhăn lại càng chặt, tiếp theo không nói hai lời, chặn miệng bồn tọ bằng cằm ngôn thuật, đè ra giường trói lại làm, sau khi làm xong mới cởi dây ra lại làm thêm lần. Bồn tọ tức đến không chịu nổi, rốt cuộc sau khi nhân vật chính xong lần thứ hai, được giải thoát khỏi ràng buộc, lời đầu tiên chính là khai kỳ chú.

“Ngũ lôi mãnh tượng, hỏa xa tương quân, đằng thiên đảo địa, khu lôi bồn vân, đội trượng thiên vạn, thống lĩnh thần binh, khai kỳ cấp triệu, bất đắc kê đình. Lập tức tuân lệnh! ——”

Mây đen lại phủ kín bầu trời, ngàn vạn thần binh xoay chuyển.

Vừa mới niệm xong bồn tọ lập tức hối hận, bởi vì vốn dĩ bồn tọ cấp 59 dù có khai kỳ chú với nhân vật chính sẽ chẳng phải chuyện to tát gì, nhưng nhân vật chính vừa dùng phép hai lần, HP chẳng còn lại là bao. Cũng không đợi bồn tọ thu lại, nhân vật chính đã...

Hồi lại rồi.

Bồn tọ trợn tròn mắt.

14. Chương 14: Kết: Thiên Đạo Luôn Có Luân Hồi, Trời Xanh Chẳng Tha Cho Ai

Giờ thì hay rồi, trọn gian phòng bị hủy hết, bồn tọ ngay đến cả chỗ ở cũng mất, đành ra ngoài chạy tới hậu viện cho cá chép ăn chứ làm gì giờ.

Bồn tọ vừa thả bánh mìn thần làm mồi cho cá vừa nghĩ phải đối mặt với nhân vật chính thế nào, đến nửa cái bánh mìn thần rồi bồn tọ mới chợt nhận ra, ta đang cho cái gì ăn vậy?

Cá chép đỏ.

...Vậy trước đó ăn cái gì?

Bồn tọ tìm một tên cấp dưới hỏi: “Ủm con cá đó, Đông Phương Khanh Ngạn hôm nay có động vào ao cá của bồn tọ không?”

Cấp dưới đáp: Đông Phương Khanh Ngạn sáng sớm nay mua hai con cá nói là để ngài bồi bổ thân thể, sợ ngài về trễ thì sẽ không con tươi nữa, nuôi nửa ngày trong ao cá này.”

“...Biết rồi, người đi đi.”

Bồn tọ đuổi cấp dưới đi, ngệt ra tự kiểm điểm ngồi bên cạnh ao cá sảm hối.

“Thì ra Đông Phương Khanh Ngạn không ăn tươi cá chép đỏ của ta?”

Thả một miếng bánh mìn thần vào trong nước làm mồi cho cá.

“Ngược lại hẳn còn làm canh cá cho ta.”

Lại thả một miếng bánh màn thầu làm mồi cho cá.

“Nghĩ kỹ ra thì, hần cũng tốt lắm chứ.”

Vứt thêm một miếng bánh màn thầu xuống nước.

“Hình như từ nhỏ tới lớn chưa từng có ai đối xử tốt với ta đến thế.”

Hơn nữa... Ấy, sao cá lại lật người phơi bụng rồi?

Bồn tọa thở dài, “Tiểu Hồng à, đừng có ăn nhiều quá, sẽ bị giết đấy.”

Bồn tọa thả mảnh vụn màn thầu vương vãi đầy đất, đứng dậy đi tìm nhân vật chính. Hỏi thăm ra mới biết, tên ngốc này quên lưu hồ sơ, bồn tọa một đường tìm về thôn tân thủ, bình thản nhìn LV6 trên đỉnh đầu nhân vật chính...

“Cố Hoàn!”

Nhân vật chính nhào vào lòng bồn tọa đầy tủi thân, “Người vậy mà còn đối với ta, hu hu hu...”

Bồn tọa thản nhiên nói: “Khanh Ngạn, ta nghĩ cả đêm rồi, đột nhiên thông suốt, nếu người đã không muốn thăng cấp, ta hà tất phải cưỡng ép người, kỳ thực hôm nay như vậy cũng không sao.”

Nhân vật chính sững sốt một chút, mừng rỡ vô vàn, “Người rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi!”

“Đúng vậy.”

Bồn tọa gật đầu nói, “Dù sao bây giờ người chỉ mới cấp 6.”

$\Sigma(\circ|||)$ ”Ý này là...?”

“Không sai.” Bồn tọa khoan thai bước đến gần nhân vật chính, nụ cười dần dần phóng đại, “Đông Phương Khanh Ngạn, thiên đạo luôn có luân hồi, trời xanh chẳng tha cho ai.” (câu này nói về báo ứng)

“... Đây, Cố Hoàn người định làm gì! ...Thả ra! ...Dừng tay...”

Mấy tháng sau, trung thu, phủ quốc sư.

Bồn tọa cắt cắt nửa khối bánh trung thu đặt vào miệng nói: “Cố Hoàn tam cố, Đông Phương Khanh Ngạn khuyh thành nhan.”

Tên ngốc cũng giả bộ cái dáng vẻ văn hào, chậm rãi tiếp lời: “”Động đình thái cốc, loạn hoa tiệp dục mê nhân nhân.”

“Động đình thái... khụ khụ...”

Bồn tọa hoàn toàn tuyệt vọng với nhân vật chính.

Gì cơ? Người hỏi giữa đó đã xảy ra chuyện gì á?

Phật viết “bất khả thuyết”, không thể nói.

—

HOÀN

15. Chương 15: Ngoại Truyện: Động Đình Thái Cốc, Loạn Hoa Tiệp Dục Mê Nhân Nhân

(Ngắt cốc trong động, hoa đại gợi dục, mê hoặc mắt người)

“Bộp!”

Bồn tọa kín cửa cao tường, ánh mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm nhân vật chính, nhân vật chính lại chậm chậm hỏi: “Cố Hoàn, ngươi nghĩ kỹ chưa?”

“Còn gì phải nghĩ kỹ nữa!”

Bồn tọa hừ lạnh, nói: “Trước kia nếu không phải ngươi uy hiếp ta, ép buộc ta, sao ta lại cho ngươi thành công chứ? Hiện giờ ta cũng chẳng trông ngóng gì ngươi thăng cấp nữa rồi, ta muốn ở trên!”

Nhân vật chính mặt không đổi sắc hỏi: “Ngươi xác định chưa?”

“Đương nhiên!”

“Ngươi thực sự quyết định rồi à?”

“Đúng vậy!”

“Vậy được rồi.”

“Hừ, ngươi đừng nói nữa, ta hôm nay nhất định phải...”

Chờ chút đã nào, nhân vật chính vừa nói gì ấy nhỉ? Bồn tọa không nghe lắm đấy chứ? Cầm nhầm kịch bản à? Nhân vật chính đã rơi xuống tận trình độ ngay cả phẳng kháng cũng lười rồi ư?

Bồn tọa run rẩy hỏi: “Ngươi vừa nói gì?”

Nhân vật chính bình tĩnh đáp: “Được.”

Bồn tọa, một BOSS cuối của “Tiểu Ngạo Vạn Thế”, một quốc sư trên vạn người, một độc thủ mưu triều soạn vị phía sau màn, cộng thêm cao thủ đương kim thiên hạ vô địch tuyệt thế, hôm nay lại phải hết sức cảnh giác đề phòng một nhân vật chính mới cấp 6.

“Ngươi, ngươi lại muốn lừa đảo dối trá cái gì đó?”

“Người đừng căng thẳng.” Nhân vật chính vẻ mặt bình tĩnh vẩy vẩy tay với bồn tọa, như thể đang gọi thú cưng lại ấy, “Ngươi không phải muốn ở trên sao? Ta đồng ý với ngươi là được, ngươi mau tới đây đi.”

Sao nhân vật chính có thể tốt bụng như vậy được? Nhất định là có âm mưu!

Bồn tọa càng thêm cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí đến gần hắn, vừa mới dựa vào một chút nhân vật chính đã như con sói nhào vào lòng bồn tọa lên giường hôn. Bồn tọa nhảy bén như vậy sao có thể dễ hắn như ý? Lúc này dùng một ngón tay đâm vào hắn sau đó đè xuống, nhân vật chính bị đánh không những không tức giận mà còn nở nụ cười, sẵn sàng giúp bồn tọa cởi bỏ y phục. Đợi bồn tọa lột hết quần áo rồi nhân vật chính mới từ từ ngồi dậy, bồn tọa còn đang ở trên người hắn, hiện tại động tác khê đổi, bồn tọa vẫn ở phía trên như trước, cho dù là hai chân cách xa nhau ngồi lên...

Đây nhất định là âm mưu của nhân vật chính.

“Nhanh lên một chút đi nào.”

Nhân vật chính cười tủm tỉm nhìn bồn tọa, đuôi mắt khê câu dẫn, như thể có hoa đào đang chạm rãi tràn ra, chỉ nhìn thôi lòng cũng thấy ngọt ngào. Bồn tọa sừng sốt một hồi mới lấy lại được tinh thần, hắn nói nhanh lên gì ấy nhỉ?

Ồ đúng rồi, bồn tọa muốn đè hắn.

Nhân vật chính cong khóe môi, lộ ra một nụ cười giễu cợt, “Cố Hoàn, không phải là ngươi không thể đấy chứ?”

Đường nhìn của nhân vật chính chuyển xuống nửa người dưới của bồn tọa, bồn tọa lúc này mới chú ý tới đạo của ta còn đang ngủ say...

Người anh em, mau tỉnh lại đi, phải làm việc rồi... Ngươi rốt cuộc muốn ngủ tới khi nào?

Bồn tọa còn đang trong thời gian tiến hành công tác để người anh em nhỏ tỉnh dậy, nhân vật chính chẳng biết từ lúc nào đã đặt tay lên hông bồn tọa dịu dàng nói: “Cố Hoàn, ngươi thô bạo với bản thân như vậy là không được.”

Hắn nói rồi tay phải đặt lên tay trái của ta, dời một tắc xuống phía dưới, lòng bàn tay vừa vặn nâng lên viên bi nhỏ một bên, tay hắn chạm vào vùng nhạy cảm hết lần này đến lần khác. Bốn tọa nhắm mắt lại không có xem, nhưng cảm giác biết mình nhất định là đang phản ứng rồi.

Hơi thở của hắn thổi bên tai, vô cùng ám muội.

“Người xem...”

Bốn tọa vẫn không hề mở mắt, nhưng cảm nhận được ngọn lửa nóng rực dâng lên dưới bụng, nhân vật chính đột nhiên khóa chặt lấy thất lưng của ta trong vòng tay, môi hắn dán lên môi ta. Đầu lưỡi của hắn cạy ra hàm răng đóng kín của ta dò xét tiến vào, càn quét bên trong khoang miệng. Đầu óc bốn tọa trống rỗng, hắn khiến ta chẳng thể phản ứng lại, đầu lưỡi bị câu dẫn dùng sức mút vào, trong khoảnh khắc ấy ta còn cho rằng sẽ bị hắn ăn sạch sẽ mất thôi.

Nụ hôn của hắn không biết kéo dài tới lúc nào, lúc bốn tọa nhận ra thì đã bị dương cụ của hắn đè vào chân, hai ta dán chặt vào nhau, ngay cả nhịp tim cũng nghe thật rõ ràng, động tác này đúng là ngưỡng đến không dám nhìn mà.

Nhân vật chính ôm bốn tọa phóng túng trên giường, đầu gối của hắn chống giữa hai chân của ta, không cách nào khép lại, lần thứ hai hôn xuống. Tay hắn vẫn vờ dọc thất lưng ta, chạm qua cột sống, bắp đùi, trực tiếp tách nơi lõm xuống, ngón tay từng chút hạ xuống đi vào.

Bốn tọa nhắm mắt ôm ngược lại lưng hắn, ôm chặt hơn bất cứ lúc nào. Nhân vật chính nhìn ra ta căng thẳng đành rút ra một chút, rồi lại dùng sức, toàn bộ đốt ngón tay đều chui vào. Bốn tọa cảm thấy mắt lên chút men, chớp lại chớp, hắn thấy vậy, cúi đầu hôn lên giọt nước đọng trên hàng mi.

“Hôm qua ta không nên đối xử với người như vậy, sau này sẽ không có nữa.”

Bốn tọa đại độ tha thứ cho hắn, dù sao ta cũng đánh hắn rồi.

Nhân vật chính khẽ nở nụ cười, ngày thường hắn khôi ngô, tựa cha của hắn, ánh mắt lại hết như mẹ, dịu dàng như nước. Bốn tọa thất thần, lại bị sự khó chịu ở thân dưới kéo về, hắn nắm lấy đầu gối ta để phía sau của ta mở rộng hơn, từ từ đâm vào.

Bốn tọa cảm thấy toàn thân như bị lấp đầy, lại như bị đóng đinh không thể nhúc nhích, đang không biết nên cầm nắm gì để giảm bớt căng thẳng, bàn tay nhân vật chính duỗi ra, đan xen mười ngón tay ta. Hắn cúi đầu cọ xát trán với gò má ta, ta ngại ngùng nghiêng đầu qua một bên tách khỏi hắn. Nhân vật chính cười đến là xấu xa, chậm rãi di chuyển, ta thất thần chốc lát, nhin không được một tiếng rên rỉ, song nhanh chóng cắn răng nín trở lại.

Hắn còn cho rằng chưa đủ, tay còn lại nhào nặn núm vú ta, dùng sức lực chẳng hề nhỏ, vừa đau vừa ngứa, bốn tọa không tự chủ được, ưỡn ngực, trên dưới đều bị hắn trêu đùa, cuối cùng không nhịn nổi nữa ghen ngào ngâm nga.

“Đủ rồi...”

“Chưa đủ.” Nhân vật chính vừa cọ ra vào trong cơ thể ta, vừa cười nói: “Ta không hầu hạ người tốt, lần sau người lại âm ỉ đuổi đánh ta.”

“Tên khốn này... ư...”

Hắn cố ý đâm đỉnh vào vách trằng của ta, không biết đâm đến đâu rồi mà toàn thân ta căng cứng, hắn rút ra một chút, ta cũng buông lỏng được chút, cảm giác thân thể như một con búp bê rồi đang bị khống chế mặc người chỉ phối.

Khoái cảm như nước suối chảy về cùng một nơi, mãi vậy sẽ không đủ sức mà vỡ đê mất, bốn tọa muốn tự tay an ủi lại bị hắn nhẹ nhàng đè lại, “Chờ chút đã.”

“Chờ cái gì... A!...”

Tốc độ ra vào của hắn đột nhiên thay đổi nhanh chóng, mỗi một lần đều đâm đến nơi sâu nhất. Bốn tọa cắn chặt răng bắn ra, nước mắt lẫn khoái cảm cùng nhau nổ tung, nắm chặt lấy tay hắn.

Hắn điên cuồng di chuyển duy trì một hồi ôm xiết lấy ta hỏi: “Chúng sống thật tốt được không?”

Bồn tọa còn có thể nói gì được chứ? Chỉ có thể nhẹ dạ mang theo nước nỡ, “Được được được... Thế nào cũng được hết... Ngươi nhanh lên cho ta!...”

Nhân vật chính ở trong cơ thể ta nóng rực tiết ra đồng thời với ta. Bồn tọa còn đang đắm chìm trong dư vị cao trào thở gấp không ngừng, nhân vật chính cũng kiệt sức nằm trên người ta, môi vừa vạm phủ kín môi ta. Bồn tọa không có sức đẩy hắn, tùy hắn tự mình ăn vạ không nhẽ này nọ, một lát sau tên này mới mềm nhũn vì bắn thêm một lần.

“Kẹo bông...”

Lần này bồn tọa không chút do dự đập hắn ra ngoài.

Còn đòi kẹo bông cái ế gì?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-toa-vi-nam-chinh-lo-nat-tam>